

og han lovet at tenke på det. Personlig ser jeg tydelig at nettoppen fikk sekretær, som kan utføre mine tanker i detaljer, jeg trenger.

Hvad mit Institutt angår har jeg ordnet det slik at Herr Jørgen Johansen kommer til å ordne med utleie og ellers inkasere og utbetale penger. Han skulde være den rette til denne blads. Min ungdomsplan begynner såsmåt at ta former i mit hode. Jeg ser migselv som en liten konge blandt de unge, og nettopp her vil jeg finde lykken som jeg har lett efter i mange år. Bare tenk at lære en ung gut at bli selvstendig, stole på sigselv, og kunde beherske både indre og ytre følelser, med andre ord at kjende sigselv. Ja, det vilde bli min drøm, som jeg nu husker igjen fra mange, mange år tilbake.

Iaften har jeg hat et merkelig oppgjør. Undersrud hadde bestemt sig til at lave Al Brown og Pete Sanstøl i Oslo 1ste desember, og jeg hadde store vanskeligheter med at få ham til at forstå at det ikke var tiden, men det blev påstand mot påstand. Tok så en samtale med Paris og fik beskjed om at kontrakten mellem Brown og Montreal var avsluttet, og dette igjen satte mig utenfor. Selvfølgelig blev Undersrud uhyre formæret og gik herfra med de ordene at fra hans side var det slut med foreningen. Selv forstår jeg nu tydelig at mine tanker til videre planer må komme fra migselv og ingen anden, og jeg ønsker at se et resultat. Nu føler jeg mig endelig fri.

Avreise?. Ja, jeg reiser herfra like før Jul eller like efter til New York. Der kommer jeg til at ta endel lette kamper og så til de store kamper i Montreal. På grund av at jeg kan tenke og mit ellers gode fotarbeide vil jeg vinde disse kamper. Kommer så til Norge i mars, og kampen Al Brown-Pete Sanstøl på Bislet i mai. Har jeg den rette sekretær og Aftenposten bak mig, vil dette bli et strålende stevne.

Jeg hørte idag at Brødrene Johnsen tenkte på at gå igang med sit Ispalats. De har tidligere advaret om at sette penger i dette og dertil holde jeg mig.

Hvad min leilighet angår leier jeg den bort.

Som avslutning på min lange "trontale" kan jeg si at det er bare en ting jeg frykter og dette er ekteskapet. Nu vet De at Emily venter på mig i New York og at det er vanskelig at undgå hende. Kanske vil De at jeg skal gå gjennom dette for at finde den ro jeg ikke har idag, men helst vil jeg gå utenom. Nei, dette siste vil jeg ikke ta noget standpunkt til; ti jeg er ikke helt erlig ovenfor migselv her.

Jeg vilde sette stor pris på om De kunde finde en aften fri og da komme og hilse på mig her. Skulde De ringe og jeg ikke er tilstede, så leg beskjed og jeg skal sette mig i forbindelse med Dem. Tak for alt hitil. Min tid kommer da De vil få glede og frukt av Deres arbeide mot mig.

med hilsen

Oslo. 9/11.34.

Fredags eftermiddag med Berit. Vi har varet og spist på Teaterkafeen og sitter nu hjemme hos mig og går gjennom mine papirer og brever. Alt vel.-

5/11.34.

Kjære Haugen.

Egentlig har jeg ingen ret til at skrive til Dem denne gang: ti jeg vet av gammel erfaring at "Fate always helps those who knows to help themselves" Men dette siste har jeg ikke levet op til. Jeg har varet utenfor harmoni og derfor er det likesom intet lykkedes for mig. Mine planer angående mit Institutt holder heller ikke stikk, foreløbig, og da er det likesom noget som mangler. En god gammel setning sier at "Patience is bitter, but its fruit sweet". Men dette er vanskeligere for mig at akseptere end at gå gjennom måløiet. - Jeg har kommet til det resultat at mine forbindelser med Institutet må få løpe linen ut, da der er ingen vei utenom. Jeg skrev i mit siste brev at herr Jørgen Fohansen skulde ta vare på mit Institutt og at jeg anså ham for den rette mand til denne plads, men idag ser det desverre ut som om jeg var lit for hurtig i mine slutninger. Det er ikke slik at forstå at han ikke forsøker at gjøre det bedste ut av situationen; han er vel mer end nok villig til at arbeide, men mangler den nødvendige betingelse for at fylde denne plads. Også han er nødt til at løpe linen ut, og jeg selv er nødt til at vente. Dette er det vel mer end noget andet som tar følelsen bort fra mine plikter. Jeg har jo så meget at gjøre, men det blir bare med tanken. Var alt riktig skulde jeg også denne gang komme til det gamle gode at "Action called for him now that fate had done its worst. It had to give place for resolution".

Slik ser jeg nu situationen idag, og det er svært vanskelig for mig at forandre dette for tiden.

6/11.

Jeg snakket med min lille veninde og gjorde akkurat som De bad mig at gjøre. Nu håper jeg at dette vil ordne op i hendes kaos av tanker angående sigselv, sin instilling til verden os.v. Der er ikke mange mennesker i denne verden som forstår min tankegang, og hvis jeg forsøker at plasere den over på andre mennesker, går det som regel feil.

Igåraftes hadde jeg to telefonsamtaler som lover godt. Men denne gang nøier jeg mig ikke med løfter. Dog husker jeg tydelig at De bad mig at fortsette med min tanke angående mit Institutt, og dette kan jeg ikke komme gjennom på andre måte end at spille linjen ut. Handling trenges mer end noget andet. Jeg har gjennom alle år varet den inspirerende og fått situationer igang, men denne gang sitter jeg tilbake og venter. Min tid er endnu ikke inde.

Jeg må ikke skuffe Dem, så nu begynner jeg en av dagene og så falder resten av sigselv.

med hilsen.

Oslo. 9/11.34.

Jeg undrer mig på om det ikke nettop var den påmindelse jeg trengte for at komme tilbake til migselv. til handlingen og til jorden. Men svir gjør det. Det så merkelig at det alltid er en kvinne som skal til for at åpne mine øine. Her går jeg rundt og preker en livslære som jeg ikke engang selv er istand til at gjennomføre. Men også det kan jeg fordøie. Det var da kvindensa at jeg ikke var "sincere" at jeg følte at grundvolden blev tatt under mine føtter. Dette vil gi mig noget at tenke på. Selv og jeg skal komme til at indrømme ovenfor mig selv at dette er delvis sant, skal jeg ikke tape motet slik at jeg sier stop. Nei, det skal inspirere mig til at gå videre, alene. Kunde jeg bare ta det ord med mig overalt, gå ind for at stå eller falde med det så vilde jeg være stolt av migselv. I motgang er jeg alltid alene, men det øieblik jeg føler mig ovenpå begynner jeg den samme gamle lekse som ender den samme plads med skuffelse.

15/12.34.

Søndags ettermiddag. Jeg har i hele dag holdt mig til sengen og der kommet til mine slutninger. Det er nesten som om jeg er tilbake i New York og min gamle borg. Musikken har ført mine tanker langt bort og jeg har igjen været helt lykkelig. Det er likesom hjertet igjen begynner at banke itakt med fantasien og da skulde alt være bra. Så kommer snart slutningen på dette kapitel og min reise går igjen videre. Musikken spiller slik at mine øine er helt bedugget og jeg har vanskeligheter med at finde tagenterne. Det er samme følelse over og over igjen. Denne gang må jeg vel ha fundet dybden i migselv. Eller skal jeg lide mer før jeg kan stå frem og erklære migselv som selvstendig. Det sved litt hårt denne gang, men kanskje dette også skulde til. Mit ord må følge mig på min videre vandring: ALONE.

Systemet holdt ikke denne gang heller og neppe tror jeg at der findes et system som passer for mine planer i det hele tatt. Jeg må nok arbeide alene og bare passe på at jeg ikke får mer end jeg kan fordøie. For mange jern i ilden skader også. Så må jeg ha folk til at hjelpe mig og da kommer jeg som vanlig ut på glatisen.

"Footnotes to Life" by Frank Crane, D.D. Det var Mr. Mrs Ohman som lånte mig denne bok og sandelig fandt jeg mange morsomme ting deri. Jeg har alltid held med mig når jeg kommer i et hjørne. Denne gang har disse to hjulpet mig over manganen en vanskelig time. - Blandt de mange ting jeg finder i denne bok er følgende: "I know you love me because we can keep silent together." This is the test of love and friendship. "When in a company that cannot possibly understand you" The people around would need years of doubt, struggle, and reflection, before they could be prepared to appreciate his thought. There is nothing for him to do but retreat into silence. Do not be afraid of being solitary; it is then you are most honest. Be loyal to yourself, and the real Friend will come.

Oslo.28/11.34.

Kjære Haugen.

Dagene går ofte hurtigere ned jeg ønsker det, og jeg har så meget at gjøre før jeg med god samvittighet kan sette kursen mot Amerika. I den senere tid har likesom mine planer vendt tilbake til Norge, og jeg ser at her er plass for mig alikevel. Min drøm skal fødes her og De er manden som skal hjelpe mig, Se det er ikke lite bare det. Men nu må De endelig ikke ta det feil op. Jeg bestemmer over andre mennesker uten at mene noget ondt med det. Men med Dem er det andledes alikevel. Jeg har erligt spurt Dem om jeg er værdt Deres oppmerksomhet og De slog ikke hånden av mig. Derfor tar jeg mig den frihet.

De spurte mig om mine videre planer og jeg kunde ikke gi Dem nogen orientering om disse. Etter siste telegram fra Montreal har situationen forenklet sig meget. Jeg reiser til New York med Bergensfjord, avreise 8de januar. Kampen skal gå mot Escobar den første uke i februar. Telegrammet sier videre at en seir over denne mand vil gi mig chansen mot Mesterskapet. Så hvis Pete ikke har gått for meget tilbake skulde dette gå efter mit hode. Altså vinder jeg denne kamp og så kommer neste post, som igjen er min gamle ven Al Brown. Om han vil komme over til Montreal eller om jeg skal ta denne kamp i Oslo til sommeren er noget jeg ikke kan si om idag. Men morro skal det bli. Jeg har dog på følelsen at jeg kommer til at ta endel kamper efter Escobar og deretter reise hjem over Paris. Der kommer jeg til at underhandle med mine venner om en kamp mot Al Brown her i Oslo. Hvis jeg ikke tar skammelig feil går dette i orden. En anden ting er om risikoen er så stor at jeg ikke personlig tør ta denne, men selger retten av kampen til en promotor her. Se denslags små detaljer er det alltid som har ødelagt ting for mig. De store trekk klarer jeg nok, men detaljerne er meget vanskelig for mig.

I New York kommer jeg øieblikkelig til at sette mi g i forbindelse med "The Vedant Society" og få de nødvendige opplysninger i anledning av at danne en lignende samfund her i Oslo. Jeg har alle planene ferdig i Hodet, men vil ikke si noget mer idag før jeg har fått de nødvendige opplysninger fra New York.

Da mit ophold i Amerika blir ganske kort denne gang, er det oplagt at jeg må arbeide og venner og denslags selskaperligheter kommer ikke med denne gang.

Så kommer vi til reisen over. Det slapp ut av Herr Haugen en setning sålydende "Eller norsk bondekultur". Dette har slått sig fast i mit hode. Jeg er trette av at være alene, føler mig mer og mer haltende; ti jeg får vel ikke ordet ansvar over mig før jeg får nogen av mine egne at kjempe for. Slik som det går nu ender det bare i at jeg kjemper hårt og andre

kommer og tar kremen av mit arbeide. Men nu får jeg sandelig se at passe på migselv for en avveksling.- Dette er nogen av alle de slutninger jeg har kommet til idag. Føler dog at reisen over vil gi mig en bedre løsning eller rettere forklaring av de spørsmål jeg har sat mig.

Hilsen.

Oslo. 9/1. 1935.

Godt Nyttår. Selv om det er lit sent får jeg si at det kommer godt. Forresten hopper vi mennesker over alle store ting, som vi kaller småting, og blir som oftest sittende med latteren på sig selv. Som med min siste erfaring. Jeg var bestemt på at sette over til Amerika imorgen, og så kom ~~xxxxxxxx~~ telegrammet med beskjed om at det hele var utsat. Dette ødela alle mine linjer for fremtiden og sant at si var det uhyre vanskelig at forstå og acceptere. Men det var nok til det beste når alt kommer til alt. I et av mors brver til mig datert 8/2. 33 sier hun at ~~etter~~ et besøk hos Fru Hyen ga hende opplysninger om at Pete efter endel opvisninger rundt omkring kom tilbake til New York og at der blev det forhandlet om en eventuel kamp mot Al Brown og mesterskapet. Hvis ikke så kom Mesterskapet til at gå i Europa. Og han er svak nu.

I en samtale med Haugen pr. telefon fik jeg beskjed om at dette nok var det beste, men at kampen mot Al Brown ikke skulde gå så tidlig som under min forestående reise til Paris, men i begynnelsen av juni. Dette tiltaler også mig meget. Nu skal jeg sammen med Colbjørnsen gå op til Haugen først, onsdag og til den tid skal jeg se at ha mit program nedskrevet så bi hurtig kan se gjennom linjerne.

Jeg er trett idag. Mine tanker streiker og selv følger jeg godvillig med. Se til den tid ..... Her sier jeg nesten stop, men da der endnu er nogen linjer tilbake må jeg nok se at komme gjennom på en eller anden måte.

Har jeg nogen bestemte beslutninger til det Nye År?. Nei. Det er likesom det hele glir over i et. Man æver ikke lenjer i Begyndelsen eller i slutten av året, men i det hele. Barndomsønsker forsvinder og selv står en tilbake med håpet at det ikke NOGET vil fylde dets plads. Men selv en fant dette noget vilde en ikke kunde være istand ti at acceptere dette; ti det er for enkelt til at fulde det hele, synes vi dødelige. Her er som over alt den samme lekse at alt som er enkelt er ikke forstått. Det er så liketil at de lærdeste av de lærde ikke kan tenke sig muligheter av at ha oversett det. - Jeg ser på klokken og på retsn av siden. Mine øine lukker sig så jeg må nok sistop.

Bankkamrer Alf Robye
Bjørnidet
Långedrag, Sverige.

Långedrag. 24/4.35.

Et nyt blad i boken og det hele er beskrevet i ord. Men i virkeligheten ligger der en liten verden av tanker, opplevelser og beslutninger bak denne side. Og så har jeg altså kommet dit mine tanker engang i tiden kretset. Her har jeg hatt en enestående tid. Venner og forståelse. Den samme sympati jeg finner hos alle fremmede folkeslag. Her kan jeg være mig selv, drømme og få lov at si hva jeg tenker. Livet gir meg tilbake mine egne tanker. De ting som jeg har sådd gjennom årene har båret frukt, og så har altså livet vist meg at der finnes en lov. Denne loven forsøker jeg å følge og som alltid tidligere har jeg klart denne oppgaven så lenge jeg ikke har blandet meg med andre. "Alone!" Å, hva jeg skulle ha gitt for at jeg kunne få stå ensom med mine planer, istedet for å blande en hel del bort ting, som de ikke alene forstod men heller ikke forsøke å gjennomføre etter mine tanker. Men det er nå gjort og så får en leve videre i håpet om at det ikke skal gjenta seg.

Først kom jeg til Gøteborg, så til Stockholm og siden til de forskjelligste steder i Sverige. Sammen med Arthur Kock har jeg reist på turne og besøk Skåne, Mid-Sverige og Nord-Sverige. Med andre ord reist som en riktig turist. Men morsomt har det vært. Således kom jeg engang til Nockeby, til "Camp Topsy" og der hadde jeg mine første koselige dager. Helt alene med tanker og tid. Å, hvor jeg filosoferte og sammensatte ting i mit eget hode. Mange istykkerlattede forsetter ble ført frem til noget. Livet ble virkelig og jeg levde om igjen. Her fant jeg tilbake troen på mig selv og ut herfra sendte jeg mine tanker på mit videre virke fremover. Herr og Fru Lindblom hjalp meg på alle mulige måter, og jeg begynte å se at livet også hadde noget for meg. Merkelig at jeg skal være nødt til å gå så langt ned for å finne denne linjen tilbake. Hvor mange ganger har jeg ikke vært på bunden og derfra kjempet meg tilbake. Men er det nå ikke nok. - Slutningen er at jeg alltid vil sende Lindbloms en vennlig tanke med takk for forståelse og gjestfrihet under mit opphold i Stockholm. Veien tilbake ligger alltid åpen, og skulle det ikke forundre meg om vi engang siden kom sammen. Nå foreløpig ligger våre tanker i det underbeviste, men hvor der er sådd kommer noget til å stå frem. Denne sår er ikke ugress, men kommet frem etter lange overveielser hos begge parter. Slutningen på dette kapitell kommer engang og da skal det bli ganske interessant å se resultatet.

Og så kom jeg via Gøteborg til Långedrag. Mit opphold i Nockeby hadde gitt meg smakk på ensomheten eller retttere landet, og jeg hadde ikke vært i Gøteborg mange dager før jeg undersøkte mulighetene om å komme ut fra byen. Herr Oscar Johanson sa at han skulle undersøke med en av sine venner og resulta

tet blev at jeg kom til familien Robye. Stedet ligger så edyl-
ligt til at en ikke kan tenke sig noget bedre. Her er det rig-
tig et sjørgårds-parti. Luften og omgivelserne forteller at
en er i nærheten av salt vand. Fra mit vindu kan jeg se holmer
og sjør og like nu synker solen i vandet, som teng på at dagen
er over. Noget herligere kan en ikke ønske sig. Familien be-
står av Bankkamrer Alf Robye og Frue. Hans 15 år og Lillian 3 år.
Der er harmoni og glæde over hele linjen. Disse menesker har
nu igjen på en merkelig måte skaffet mig troen tilbake. Like-
som Lindbloms har de været faktorer og støtter til mit nye hus.
Da jeg så min egen falit forstod jeg mer og mer at det nyttet
ikke at fortsette på gamle grundvolde, men at noget aldeles nyt
måtte til. Jeg har nu kjæmpet mig frem til dette nye, og ut
fra de aller første erfaringer kan jeg bare si at det har holdt
stikk. Tiden vil vise hvad som følger efter.

Nu bor jeg her infred og ro. Jeg har reist til byen
for min trening til kampen den 26de og alt er vel. Idag har
hele dagen været benyttet til hvile efter en ukes iherdig tre-
ning. Imorgen reiser jeg til byen for at ordne med forskjellige
brever og forretninger, og så tilbake hit igjen for at ta den
siste orrientering til kampen. Resultatet vil vise om jeg er
inde på den rette linje.

Men, jeg glemmer nesten at skrive om mit besøk i
Oslo. Jeg bestemte mig pludselig til at reise hjem, se gjennom
mine papirer og videre forsøke at skjære bort alt dødt. Til
at begynde med valgte jeg at bli kvitt min leilighet. Dette har
jeg komme til efter mit ophold i Nockeby. Jeg forstår nu at det
nytter ikke at finde harmoni blandt alle slags menesker, men
at søke de få og der finde min egen linje. Så for at komme tiik
dette, trenger jeg solitude. Derfor tok jeg alle mine saker og
satte bort i et oppevaringsted, gav Fru von der Lippee papir
på at hun hadde fuldmakt til at leie bort leiligheten og den
siste aften hjemme sov jeg hos mor og far. Det var med andre
følelser gutten gik tilsengs denne gang i sit eget hjem. Men
det er heller ikke at komme utenom at edt nytter ikke for mig ~~x~~
få mine foreldre til at se på livet på min måte og derfor er
det best at det er som det er. Når jeg skal være hjemme en len-
gere tid er det like så godt at jeg leier mig ind på et hotel
eller noget slikt og således forsøker at holde mig for migselv
på beste mulig måte. -Altså, besøket hjem resulterte i først
og fremst at jeg blev kvitt mine tanker på min leilighet og
dernest at jeg også fik gjennomgå mine forbindelser i mit In-
stitutt. Herr Bjørnsen klarer heller ikke sin opgave der og
jeg begynner at indse at det blir uayre vanskelig at finde nogen
som skal kunde ta min stad. Men jeg for jeg se at komme til-
bake på siden. - I det hele tat kan jeg være meget stolt over
mit besøk hjem. Det var kort og godt. Meget blev utrettet på
de få dager og jeg glæder mig til at se fortsettelsen på den
tanke jeg nu er inde på. Det nytter ikke at gi op. Jeg har be-
gyndt på noget og må se at få det beste ut av det. Selv om jeg
er blit aat ved nesen, nytter det ikke at klage eller græte.
" Smil og verden smiler med dig, gråt og du gråter alene".
Denne setning som jeg har levert til andre passer like godt
på migselv. Så bare holdt et rent smil og ikke var redd at for-
søk, selv om du skulde bli skuffet, men gjør det ut fra digselv.

Brevere mottatt igår fra Montreal forteller at de der begynner at tenke på at igjen oparbeide markedet for proff. boksing. Videre forteller Arne at han har forespurt om arrangørene har interesse av at få mig over og til dette svarte de ja. I telegram til ham idag fortæller at jeg fremdeles er interessert i Montreal og skulde komme over i begynnelsen av juli. Nu får vi se. Der er enkelte ting som for mig har stått lukket. Herr Haugen fortalte eller oplyste mig at jeg skulde holde Amerika åpen for videre besøk der, men jeg hadde denne gang likesom aldeles sat det utenfor, fordi Montreal ikke kom frem med såne tilbud til mig. Da jeg i januar hadde ordnet det slik at jeg skulde reise med Bergensfjord hadde jeg nok på en måte lyst til at komme avgårde, men noget manglet. Jeg hadde da allerede forsøkt at få Arne til at ordne det slik at jeg kom til at reise med en av de Svenska Amerika linjers båter, men det gik ikke iorden da. Men en anden ting er om det ikke denne gang skal lykkedes at få ordnet. Jeg har likesom en svank anelse om at jeg på denna reise kommer til at treffe min skjæbne. Hvorfor kan jeg spørre migselv? Jo, fordi jeg nu endelig er moden til at sette et hjem. Min reise skal gå ut på at ordne op i mine pengeforholde og få nogen at arbeide for. Ikke lenger ha mine tanker i illusjoner, men skaffe mig noget at holde mig til. Så kommer endnu et nyt avsnitt i mit liv, men det blir et liv som kommer til at føre mig tilbake til jorden. Lykke til. - Så hadde jeg også tanker på at det kanskje kom til at bli en tysk båt, som kom til å ta mig over. Jeg så migselv på en båt, men den var ikke norsk. Herr Haugens uttalelse om at "bonde-slekt" var noget at holde sig til, har dög på en aldeles merkelig måte ført mine tanker til Norge. Men det kunde like så godt også være Sverige. Jeg skulde ikke ah noget imot at slå mig til her foreks. Jeg har i Gøteborg set en åpning til at jeg her kunde bli et almindelig menneske. Om jeg kunde sette ind endel penger i et foretagende, som jeg selv kunde begynne at arbeide i, så vilde jeg først og fremst komme bort fra publikum og der nest få noget holdbart at sette mine tanker og energi ind på. Jeg har virkelig tenkt meget på dette, og bare jeg nu er flikk nok på min reise til Amerika, kan det hele settes isving. Her som alltid ellers, tiden vil vise.

Disse ovenforhevnede slutninger har kommet frem, fordi jeg nu er moden for de. Herr Haugen sa også engang at jeg hittil hadde kjørt for fort og at jeg måtte være forberedt på at det vilde gå lit langsommere her i Europa. Amerika hadde været et godt land for mig, men at jeg nu hadde så mange gode ting i arbeide og videre at et lengere ophold "over there" vilde igjen bryte ned de slutninger jeg hadde kommet til. Det var likesom han her var inde på at trods alt var det Det Norske blod i mig som skulde gi mig min sted. - Mine tanker i anledning Emily har også skiftet over på noget som er det beste for os begge. Jeg har intet imot at se hende igjen og mine tanker vil altid dvæle frit om hende, da jeg her mer end nogen anden sted kan si at jeg er helt gjennom fri for noget uhæderligt. Årlighet varer lengst og selv om det opgagede liv vi nu lever i ofte sier at en må lære at snyte og bedra for at komme frem, så sier jeg at dette overlater jeg til andre, men selv holder jeg min kurs gjennom min filosofi. - Dette var alt for denne gang.

LÅngedrag. 25/4. 35.

Det kom som et uveir. Like sårtåket like så klart. Nu ser jeg gjennom det hele og sandelig er jeg enig med alle at jeg hittil ikke har været moden for situationen før. Men det har sat dype merker i mit liv. Hvad fyrene i ansiktet angår er dette ikke mer end alminselig, men sandelig er det mer at merke indvendig. Smilet følger mig dog endnu og med det alene skal jeg tilslut seire. Så vil tiden vise mig veien og gi mig fred.

I Aftenposten av 15de april læser jeg under dens "Kronikk" av Dr. H Koch om "Tilfeldighet eller Naturlov?". Hell og uhell i lek og spil. Når en bijardspiller er i god gang, når han har gjort mange gode baller efter hverandre, da er også hans utsikt for at hans neste ball blir god meget større end om han umiddelbart i forveien hadde hatt flere bommer. Dette er en lov som gjelder øver alt i ferdighets spill: Hvis jeg nettopp har hatt en rekke, er chansen for også i neste spill at være heldig opptil tre ganger så stor som den vil være hvis jeg hadde hatt en rekke uheld bak mig. - Her har psykologien bevist noget som vi alle mer eller minder har følt, når vi f.eks. har set på barn i deres ferdighetslek, eller når vi selv har spilt tennis. Når vi har bommet flere ganger, blir vi i lit dårlig humør, vi er, selv om vi ikke legger til det, i en anden psykisk forfatning end når vi flere ganger efter hverandre har gjort gode slag. Og denne sinstilstand influerer også på våre presentationer.

Jeg koser eller forklarer min egen situation ved en artikkel som dette. Nettopp at det er noget som vi ikke direkte kan omsette i ord, gir mig følelsen av at jeg trods alt er inde på den rette linje. Der vil komme end tid da jeg kan forklare mine medmennesker at alt er efter en lov og denne lov går gjennom hele vårt liv. Lev i harmoni med din egen lov og du behøver ikke at lese eller studere andres bøker eller forskrifter om veien til lykken. men bare søke indad. Dette og mer til skal komme frem når tiden er inde. Jeg glæder mig til at se ansiktene på mine venner. De hadde ikke ventet at jeg skulde komme tilbake på denne måte. ---- Det eneste som kan få mig til at gå bort fra disse tanker, måtte vel være ekteskapet. Dette som jeg både er redd for og som jeg samtidig lenker frem til vil enten føre mig frem eller bryte mig. Nu tar jeg efter beste evne historien tilfat og finder her at nettopp typer som migselv er det som nå følge svingningene til begge sider. Ekteskapet spiller som regel en avgjørende rolle i deres liv, og resultatene kan ofte bedømmes efter samlivets Bølger.

Imorgen er det kamp. Treningen er glimrende og jeg føler mig ferdig til min oppgave. Jeg har fått en verdig motstander. Kampen vil vise hvor langt jeg er kommet eller kanskje jeg rettere kan skrivex hvor meget der er igjen av mig. Dette siste skal jeg trods alt gjennomføre; ti detx er nu mit eget liv som er avhengig av mit arbeide. "Good Luck".

Hotel Pension
Renter
Berlin, W.50
Passauer Str. 1.

Berlin. 6/5. 35.

Din begyndelse skal bli din ende. Her sitter jeg på gamle tomter. Det er nesten som en drøm, man alikevel synes jeg ikke at det er uten-for sin plads. Det hele går jo i en cirkel, så hvorfor skulde ens liv være noget utenfor dette. Jeg har ofte forsøkt at finde forklaringen på de enkelte ting som har hendt i mit liv, Men istedetfor at søke utad, skulde jeg søkt inad; ti der findes løsningen. Nu begynner jeg så småt at forstå hvorfor jeg måtte gå denne vei. Jeg var ikke moden for at motta den åpenbarelse, som jeg har i mine tanker men ikke alltid i mit hjerte. Jeg har forsøkt at indbilde migselv at jeg på dette område skulde være noget ekstra, men selv om dette har været en aimndelig spore for mit arbeide, har det likesåvel været feiltagelsen av mit arbeide. Hvis en forsøker at fremføre et resultat på bekostning av ens egne individuelle opfatninger, vil en i resultatet selv finde brådden til sin egen undergang.

Kampen foreløp mer glimrende end jeg selv kunde tenke mig. Pressen har været aldeles enestående og jeg er tilfreds med mit arbeide. Det er likesom en utløsning at vite at hvad en har lagt ned av tanker og flid kommer til noget. Det var som jeg skrev, "to be or not to be" som skulde føres frem. Jeg har bestått prøven og går styrket frem til videre oppgaver. Nu er jeg opmerksom på at "pride" er en større synd end jeg tidligere har været på det rene med. Jeg skal ikke forsøke at føre mine resultater frem fordi jeg vil ha hevn, men fordi der er noget større som venter enden meneskelig annerkjendelse.

Og så etter en visit i Oslo, hvor jeg klarla enkelte spørsmål, sitter jeg nu i Berlin. Jeg ankom her den 4de og byen mottok mig i solskin. Siden har jeg hatt nogen aldeles nydelige dager. Solen sender mig kraft og forståelse. Meneskerne jeg treffer er mine venner. Jeg lever likssom pånyt. Er det ikke som om jeg har kommet ut fra et fengsel. Friheten jeg har lengtet efter finder jeg blandt disse fremmede menesker. Men slik er det for mig og intil tiden viser noget andet vil jeg holde mig til de linjer som livet hat lært mig.

Sitter nu på mit varehuse og skriver dette brev. Gjennem veranda døren ser jeg solens stråler gjennom træets blader. Der ånder fred og ro over det hele. Jeg glæder mig til stille aftener i fred med migselv og fremfor alt alene med mine tanker. - Så ruller vi videre. Alt er godt og vel og jeg er taknemmelig over at fåt oppleve denne situation.

Hotel Pension
 "Renter"
 Berlin. W.50
 Passauer Str. 1

Berlin. 8/5. 35.

Siste dags trening og alt klarlagt til kamp. Jeg må indrømme at jeg begynner at føle bedre og bedre og hvis det hele ikke er falsk alarm, skal det bli mer end morsomt at se utgangen på mine planer denne gang. Det er likesom noget nyt som har kommet ind i mit liv. Alt har fått sin mening og sit virke og jeg selv føler at nu først begynner jeg at leve. Selv om det har været endel vanskeligheter med mit opphold her hjemme, må jeg dog villing indrømme at ingen sorger uten smil. Nu får fredagen fortelle sin historie og så kommer planene at bli lagt derefter.

Jeg har tilskrevet Nandrup i Paris og forsøkt at få ham til at ordne med noen kamper der gjennom Faure. Forresten har jeg der flere ting at ta vare på, så en tur dit skulde ha meget at si for mig. Selv lever jeg i håpet at få Brown til at akseptere en kamp mot mig i Oslo. Dette var en av de mange grunder for mit lille besøk i Oslo. Kan jeg få dette gjennomført før jeg drar til Amerika, har jeg arbeidet ganske godt.

Her i Berlin har jeg truffet Friedel Lange og sammen med Koch hadde vi en strålende aften igår. Det er jo morsomt at bryte op den daglige rutine med et litet selskap, og det hele var ganske hyggelig. Friedel er forresten nokså merkelig. På sin måte minder hun mig om Lisa. For megen energi som almindeligvis får sit utslag i at de velger en mand som sin ven, og denne mand er som regel ikke noget vært. De forsøker da at arrangere og arbeide for to og som regel ender det med at manden selv blir trett av denne stadig påmindelse og tar den korteste vei ut av det hele. Hvorfor? Jo, fordi det dessverre bændt os mandfolk findes en hel del som ikke har initsiativ nok til at lave et virkelig arbeide, men som overlater til andre at pakke på og åbers gi en tanker til arbeide. Hun er glad i musik. Har på sine felter god forstand på hvad som foregår, men det er begrenset til Tyskland. Hendes energi er et utskag av erotik, og forkuet fantasi. Hun skulde se at komme bort fra sine omgivelser for en stund og møte nye menesker.

Alle brever er avsant og jeg kan ta det med ro. Forresten har det været mer end nok at gjøre med min korrespondanse i den senere tid. Dett igjen tar for meget av min tid og jeg sjal herefter forsøke at begrense denne til det mest nødvendige. Selv har jeg vanskelig for at skuffe nogen av mine virkelig venner. Dette er vel en av de mange grunder til at jeg trives best i Utlandet; ti her har jeg ingen gamle fordommer eller forpliktelser at dra på,- Se det var det. Skal nu ta en hvil på sofaen og ta livet med ro. Siden gå og drikke en kop the med Friedel og så tilsengs."Finish!"

Långedrag.17/5. 35.

Kampen gikk som ventet. Jeg var så overlegen at der ikke var mer end en mann i Ringen. Dette begynner så smått at forvirre migselv, da jeg likesom føler meg over det hele. Det er vanskelig for meg idag at tenke meg en bokser som virkelig vil være istand til at gi meg en god kamp. Man bør mu forsiktig fornamer jeg meg ofte selv; tå det er i slike situationer en kjører feil.- Pressen dagen derpå var helt gjennom strålende så det hele må sies at være en vellykket tur. Etter denne kamp er der ikke muligheter for en kamp den 17de og vi reiste så hjemover. Reisen med toget og hjemkomsten var ganske interessant og vil alltid stå for meg som et litet minde. Jeg har nok forandret meg en god del, men på bunden er jeg trods alt bare Pete.

Den siste aften før avreise sammen med Noack og frue, Friedel og Arthur var et litet spill, som jeg denne gang så helt gjennom. Men vi menesker er nu engang slik og det nytter ikke at snu på det hele. Bare vær på post for alle overraskelser, likesom i ringen, og det hele vil gå ut i luft. Friedel forresten var ganske søt på sin måte. Jeg er kanskje lit hurtig i mine bedømmelser når jeg sier at det var for at fange meg, ti det har jeg intet bevis på. Bare følelsen av at dersom jeg hadde git en finger, vilde en stått ferdig til at ta den hele hånd.

Og så kan en også få overraskelser fra ens nermeste. Jeg er fuldt opmerksom på at jeg er helt gjennom positiv, slik at det nesten er vanskelig for mighat se andet end handlingen. Men da jeg forlanger en god del av min egen person, stiller jeg også strenge krav til mine nermeste. Der er situationer hvor en er nødt til at smyke og kan man intet det, har jeg vanskelig for at forstå tankegangen. Dette siste er mer end nødvendig når en lever på andress penger. Her stopper meg tanke. Hvorledes en kan akseptere penger og siden gå rundt og kose sig med disse på de dyreste steder, er mer end jeg vil forsøke at forklare. Med det går ikke. Alt kommer til en ende og da er det slut. Således også i dette tilfelde. Jeg kan godt anklage migselv som gir anledninger til at de tar disse rettigheter, men da jeg i mit arbeide er nødt til at stole fuldt ut på mine medhjelpere, så tar jeg chansen for at finde ut hvor de hører hjemme. Men godt for noget er det trods alt. Jeg lærer mer og mer at kjende mine medmenesker og der er ikke meget at ta hatten av for.

Så sitter jeg igjen i "Bjørnidet" og skriver disse linjer. Det er likesom jeg alltid har tilhørt her. Jeg føler ikke den stadige frykt for noget, som tidligere, da jeg vet at her er der harmoni.

Kortene er spilt ut. Over telefonen har jeg fått beskjed om at der har kommet et telegram fra Montreal. Fra Stockholm får jeg beskjed om at de kan arrangere kamp for meg der den 15de september og fra Oslo venter jeg beskejd om kamp der får min avreise til Amerika. Hvad som kommer til at bli vet jeg ikke. men jeg føler at mine bekymringer er over. Hurra.

Långedrag, 20/5. 35.

Her sitter jeg og venter. I det hele tatt det at vente er noget av det aller verst jeg kan tenke mig. Og ikke nok med at jeg holder mig passiv, men det tar alt som heter humør og begeistring for videre arbeide. Som nu. Det hele er en dato i Oslo, som jeg nu har ventet på siden den 2den mai. Hadde det ikke vært dette så vilde jeg for lenge siden ha vært på vei over til Amerika, men håpet om at det skulde lykkedes mig at gjennomføre min plan om nok en kamp i Oslo, ha stått foran mig som en liten opgave. Det vilde også være ergerlig om det hele skulde gå i vasken, efter så meget jeg har lagt med av arbeide og tanker. Idag hadde jeg bliit lovet beskjed, men endnu klokken 20, har jeg ikke mottat nogen beskjed ekler efterretninger om situationen i Oslo.- Men godt for noget skal det vel være.

Over og over igjen forsøker jeg at finde typer eller medmenesker, som kan benytte sig av mig til lave noget extra, men skuffet blir jeg som regel. Dette kommer vel kanskje av at jeg på grund av mit leveset har gjennomført en disiplin, og at jeg til en viss grand forlanger at de rundt mig skal leve slik nogenlunde i harmoni med disse. Det at snakke nytter ikke alene. Handling taler for sig selv, og når jeg så forteller at jeg arbeider og forsøker at lave situationer, som mine medhjelpere skal benytte sig av, og disse igjen ikke klarer dette, men bare overvæter det hele til mig, synes jeg at det ser nok så håpløst ut at finde hjelpere inden bokseringen. Kommer ikke noget bestemt imorgen skal jeg dagen derpå lave noget selv, som igjen skal bringe løsning på stillingen. Jeg skal sørge for at Montreal benytter sig av mig snarest og bare gå videre med mine planer uten at meddele dette til noen. Dette at vente holder jeg ikke ut.

Hadde det ikke vært for disse menesker her, vilde jeg vel for lenge siden tatt veien over. Men jeg har benyttet tiden her til et stykke av familie-livet og ellers av det inderste av migselv. Det merkelige er at jeg til en viss grand lengter til at komme i rolige forholde. Dette er vel en av de mange grunder og tegn jeg idag ser til at komme ut av ringen og over i arbeide, som igjen vil ta pladsen av bokseringen. Selv om dette ikke helt ut vil bli gjennomførlig, blir det vel bedre med årene.

Igår var det søndag og en strålende dag. Var sammen med Hans og Frans mede og så på seilingen og det var en oplevelse. Det er forresten merkelig at jeg aldrig har fundet tid til at drive denne sport. Noget så festlig som at se en seilbåt krysse sig fremover, har jeg skjeldent set. Men her har jeg noget tilgode og tiden skal nok gi mig dette også. Forresten har jeg så meget tilgode at jeg gleder mig til at ta fat på livet. fra et andet standpunkt. Hvad bringer fremtiden.?

Iaften kommer også Fru Robye tilbake fra Stockholm. Vi skal alle over til Carlsons for at feste tilbakekomsten.

In the garden of my heart.

We never miss the sunshine, until the shadows fall.
 We never regret the bitter words, till passed beyond recall.
 We never miss the laughter until the eyes are wet
 We never miss the happiness, till love's bright sun has set.

We never miss the singing, until the birds have flown.
 We never miss the blossoms, until the spring has gone,
 We never miss our joyousness, till sorrow bids us wake.
 We never know we have a heart, till it begins to break.

Dear love bring back the sunshine.
 My bitter words forget
 Bring back the old time happiness,
 my eyes with tears are wet.
 Bring back the birds soft singing.
 Dear Love ,why should we part ?.
 Bid springtime blossoms bloom again,
 in the garden of my heart.

Sangen som har fulgt mig fra Montreal. Aldrig vil jeg glemme dens toner og ord. Måtte jeg lære at ta disse med mig på min videre vandring i Verden. Jeg er fremdeles lit for utålmodig og må således lide lit til for at komme ned på den plan, som igjen skal gi mig den rette forståelse av livet.

Regnet strømmer ned. Det er vel indledningen for sommerens virkelige komme. De siste dager har været lit kolde, og dette igjen påvirker mig mer end jeg er opmerksom på. I det hele tatt er jeg så påvirkelig at det er til mit eget skade, men det nytter vel ikke at snu for meget på dette før jeg er helt ferdig med boksingen.

Efterretningen hjemmefra forteller at alt står bra til der. Mine foreldre begynner at komme oppi årene, og det er langt fra godt at vite hvor lenge jeg kommer til at beholde her. Men min livsindstilling og filosofi kommer aldrig til at ta de; ti de er jo del av mig. Således kommer de til å følge meg så samme måte, som de har gjort alle disse år. I mit hjerte og min handling. Mange ganger har jeg været fristet til å ta en "snarvei" eller benytte meg av mine forbindelser ad en diplomatisk vei, men alltid har jeg holdt linjen. Og har noget gått galt, har jeg selv betalt for det både med penger og mit arbeide. Dette skal jeg gi tilbake til mine foreldre fordi de selv gjennom sit liv har bevist at holde stikk med sin livsopfatning.

Imorgen vil jeg ha beskjed og da begynner jeg min fortsetning av det nedlagte arbeide. Min eventuelle reise til Amerika skal denne gang bli ganske interessant. Jeg gleder mig til å sette ut i praksis de erfaringer og ting jeg her har lært. Med her mener jeg Långedrag, og især Bjørni-det,

"Drottningholm"
 Atlanterhavet, 3/6, 35.

Med avreise fra Gøteborg 29de mai seiler jeg nu endelig form Amerika og Montreal.

En liten verden av erfaring ligger bak mit besøk hjemme denne gang. Jeg har kjempet hårt for at holde min stilling, men har det nytt et noget. Well, tiden vil vise om mit arbeide har været bortkastet. Ingen skal heller denne gang kunde klandre mig for at jeg ikke har forsøkt, men det er likesom noget som mangler for at mine planer skal lykkedes der. -Dagene før min avreise tok jeg mig en tur hjem for at ordne op i forskjellige ting, og da var jeg heldig at få trådene tilbake i mine hender. Nu er der chanser for at jeg denne gang skal kjøre bedre, og sandelig skal jeg huske på at være lit mer forsiktig. Hovedfeilen min kan jeg vel si ligger i at jeg er for blåøiet. Men selv synes jeg at nettop dette er det som holder mit sind og hjerte harmonisk.-

Min vandring rundt i verden kan sammenlignes med en skute som søker havn. "Den flyvende Holender". Jeg har uttallige ganger forsøkt at finde en havn eller sted, som jeg kunde slå mig tilro, men altid har jeg været nødt til at seile ut igjen. Likesom denne gang. Når jeg nu sitter og tenker tilbake på mine forsøk på at finde et hjem, er det mer end ørkelig at jeg fremdeles har håpet så vel bevarret. Skuffelserne har ikke faret varsomt med mig. Men dette er nok mit liv. Og således forsøker jeg videre.

Denne gang går jeg over med håpet tent i mit bryst. Jeg har likesom i den senere tid fåt løsningen på mange gåter, og det er likesom livet har fåteen anden betydning for mig. Dette siste kan jeg godt forstå; ti gjennom familien Robye har jeg endelig begyndt at sette mine tanker mot almindelig levebrød. Før første gang har jeg fundet menesker som har klart at ta mig som den jeg er idag, og som samtidig ser noget mer i mig end nettop den flate nese. Hver dag har været et bevis for mig at jeg virkelig hører hjemme et sted. Men i Norge blir det vel aldrig. Og således går mine tanker idag til Gøteborg og hvad jeg der kan utrette. Ved siden av Robye har jeg også Oscar Johanssen. Her har jeg fundet en mand som er efter mit eget hjerte. Han er liketil og retlinjet og heller ikke redd for at ta et tak. Og så er han positiv. Han selv er en kraft. Her ser jeg noget som jeg har selv. Mine tanker idag går ut på at se efter om det ikke skulde lykkedes mig at finde et sted i hans forretning, som jeg ved at sette ind endel penger, kunde bestyre. I alle tilfelder tiltaler dette mig meget og har likesom git mit fremtidslinje en grundtanke.

Hvad angår situationen hjemme er der ikke mer end at si at jeg er nødt til at ta det med ro. Gøteborg er stedet, men slip heller ikke Oslo ut av dine hender, var hans budskap til mig. Disse ord gir mig livet tilbake. Ikke slik at forstå at jeg på nogen måter hadde tapt dette, men lønjen har blitt bestyrket. Jeg har med andre ord fåt noget at koncentrere mig om.

Mit arbeide begynner at blir klarlagt. Linjen står tydligere frem end nøgemseinde. Jeg seilervidere med håpet sterkere end nøgemseinde. Mine tredeve år teller bare til min fordel, erfaringene.

"Drottningholm"

"The archaeological and the historical writings of the sanhedrin and talmuds of the jews". "Man is essentially a human being. He is made so by the faculties of his mind, as well as the emotions of his heart. He is so both by the intellectual and moral nature. One of the first and most spontaneous exercises of the reason of a man is the investigation of the cause and effect, and one of the first convictions which are developed in the mind is, that there cannot be an effect without a cause. The next is, that the nature of the cause must correspond with the nature of the effect, and can certainly be known by it. It is so in the works of man. When we see an exquisite painting it is impossible for us to doubt its having been the creation of intelligence. When Aristippus was cast on a shore where there appeared to be no inhabitants, he wandered about until he found some mathematical diagrams traced in the sand. "Courage," said he, "my friend: I find the traces of men."

Boken lærte mig mange nye ting. Historien, som jeg hittil har holdt mig til, blev likesom utvidet til noget større. De opfatninger man lærer i skolen og siden i utviklingen, er ofte bare et billede av hvad en er istand til at opfatte av sine studier. Men livet er så uendelig meget mer end nettop det lille som "jeg" er istand til at sette sammen.

Imorgen tidlig skal vi efter beregning være i new York, og så begynner det påny. Jeg har hatt god tid på mig til at lave mit "system" så sterkt at det holder for en god tid fremover. Jeg glæder mig til at ta fat og praktisere de erfaringer, som jeg har høstet ved mit ophold i Europa denne gang.

Tilbakekomsten til Montreal og gjensynet med venner der, skal også være interessant. Hvor mange der er som virkelig har tenkt på mig, siden jeg reiste, er nok vanskelig at finde ut. Men i alle fald vet jeg selv hvem jeg lengter efter at se og hilse på. Dette er det som skal være min ledetrå for siden i livet. En kan ha mange venner, men la kun få få komme ind i hjertet. Dette er heller ikke erlig mot en mermeste at ta så mange på samme sted.

Turen selv har været "rolig". Manskabet fra Kapteinen og ned er noget av det aller beste jeg har set og været sammen med. Vi har hatt våres hyggelige stunder sammen og koset os efter beste opskrifter. "Drottningholm" selv er lit for gammel til at kaldes "up to date", men ellers er vel dette også alt en kan utsette på det hele.

Brever og forretninger har blit gransket, alt nøie efterset. Lat har jeg ikke været. Så alt i alt kan jeg godt si at dette har været den aller beste tur jeg nogensinde har gjort. Jeg har likesom fundet tid til at gjennomgå så meget. Eller skal vi si at mit private "system" har blit forandret slik at jeg finder tid til dette. Heller ikke er jeg mer endstillet og kontrolert over hvad mine mednesker tenker og sier om en. Jeg lever min verden og mit store ansvar idag, er mot mig selv.

Takk for turen sier jeg til alle ombord. Og hvem vet kanskje kommer vi til at møtes igjen. Vel møtt.

"Rock Hill".

Montreal, 20/6. 35.

Ankomsten Montreal står fremdeles for mig som en drøm. Det er likesom lit vanskelig at sette alt sammen, men virkelig er det trods alt, og glad er jeg. Ikke bare det at jeg har kommet tilbake, men at jeg i min svakhet setter pris på at Montreal ønsket mig velkommen.

Men for at komme til begynnelsen må jeg gå tilbake til New York. Båten seilet endelig ind til bryggen efter tre-fire dagers tåke på sjøen, som igjen forsinket os en god del. ensom blev jeg stående i et av vinduene og så med lengsel efter at nogen av mine venner, som jeg satte pris på, vilde være nede på bryggen. Jo, ganske riktig, der stod Mrs. Lancaster sammen med Helen og Jack. Og så var alt såre godt. Det var likesom alt jeg hadde ventet at finde, men dette dekket også det nye i mig. Det var den samme gut som kom tilbake, men det var likesom en anden alikevel. To i en. / Ved siden av mig dukket så en anden person op, Hun var redd for at komme tilbake og fra hendes uttrykk kunde jeg godt forstå at noget hun forsøkte at løpe fra var nede for at ta imot hende. Livsskjebner. Vi blev stående og snakke lit sammen. Under hele turen hadde vi så at si ikke veksllet mer end etpar øpd. Jo, siste aften ombord blev jeg bedt op til en dans og dette bevirket at vi kom til at bli lit mer fortrolig med hverandre. Good luck. / Altså Mrs. Lancaster var der og jeg var lykkelig. Så efter at vi var kommet nermere tillands opdager jeg en anden. Det var Charlie Dudley fra Hanover, New Hampshire. Min ven fra et besøk i Oslo. Dette var også strålende og beviste igjen at hvor to tanker krysser hverandre i oprigtighet, må der komme en forståelse som igjen leder til handling. Told og alt andet gik i en fart og i Helens bil blev jeg så kjørt til Taft Hotel. Der hadde jeg et interwiev. Siden gik jeg sammen med Charlie til Lancasters for lunch. Mr. Lancaster var som før, felles glæde over at se hverandre igjen. Vi hadde en strålende lunch sammen. Siden bestemte jeg mig til at reise sammen med Charlie til Hanover og handling fulgte tanke. Vi kjørte avgårde i Charlie's bil og efter en koselig tur ankom vi Hanover om natten. Det var morsomt at komme like indni Soveværelse og like frem overraske Mrs. Dudley på sengen. Twink hadde også væbet med i Oslo så vi kjendte hverandre fra tidligere. Seng blev ordnet og jeg kan ikke andet end si at det smakte godt med en god søvn. Dagen efter var søndag.

Eftervat ha set over byen satte vi kursen over til min gamle reisekamerat Professor Herbert West ved Daurtmouth College. Han er gift med en svansk dame og hadde en aldeles strålende liten gut, Herbert Jr. otte måneder gammel. Vi blev sittende og snakke sammen og igjen hadde jeg følelsen av at vi skulde møtes igjen og uten at vite hvorfra det kom, kom jeg ind på min gamle "kjepp-hest" Timing. Det blev en ganske interessant fremstilling av mit system og efter jeg var ferdig förstod jeg tydelig at Prof. West var interesert. Han kom ind på at dersom jeg var interesert i at studere ved Universitetet skulde han arrangere det slik at jeg kunde komme ind som special student. Dette ligger i min plan. Jeg trenger endel forelesninger for virkelig at bringe frem det jeg har i migselv. Måten at få dette frem slik at alle fortår at der er en linje bak. Nu får vi se. Kommer tilbake til dette siden.

Mandags morgen satte vi os igjen i bilen og kjørte avgårde mot Platzburg og derfra tok jeg så det bestemte tok for at ankomme Montreal i rette tid for mottagelsen. En halv time før Montreal kom Arne på toget. Han var den samme gamle, likefrem og oppriktig. Jeg fikk så i korte trekk opplysninger om situationen, likeledes om den indstilling jeg skulde ta fra begynnelsen. Dette hadde sin betydning, da en dårlig begyndelse eller et dårlig indtrykk kunde godt ødelegge hele planen. Mottagelsen på Windsor station var helt strålende. Der var venner fra min første tid i Montreal. Alle var glade over at se mig igjen og så var jeg over at se så mange nede for at ønske mig velkommen tilbake. Det blev tatt billeder i massevis og derefter bar det til Exchange Hotel, hvor det var arrangert en liten aftens. Jeg fikk øieblikkelig det rette kontakt med Avisfolkene og den ene efter den anden artikkel blev kjørt avgårde. Likeledes var det at gå fra bord til bord for at hilse på gamle venner. Alt foreløp bra. Så endelig kom ~~jeg~~ jeg mig avgårde til Y.M.C.A. for at finde ro i sengen. Etter en god natts søvn var jeg som et nyt menneske og sammen med Godbout bar det rundt til avisene. Etter dette var jeg fri for en stund. Slik gik det for dager fremover, men ettervefter en uke begynte jeg treningen, og idag føler jeg formen komme.

Jeg har fundet mig en nydelig sted at bo. Paul Massi er en ven av familien Jarry. Han er automobil selger og ute hele dagen. Således har jeg leiligheten for mig selv hele dagen.

Who has known heights and depths
 Shall not again know peace-
 Not as the calm heart knows
 Low-ivied walls, a garden close,
 The old enchantment of a rose;
 And thought he tread the humble ways of men,
 He shall not speak the common tongue again,
 Who has trodden stars seeks peace no more.

Og her sitter jeg med mine tanker og min filosofi. Jeg vet linjen og retningen jeg må gå, men hårt blir det. Skulde jeg svike mig selv og slå av på mine fordringer, eller fortsette at holde retningen?. Det er likesom mine tanker tar mig mer og mer bort fra menneskene. Jeg ser ikke lenger felles tanker og forståelser hos nogen av massen, bare hos de aller nærmeste. Men det nytter heller ikke at gi op. Jeg har jo forsøkt dette også, og da gik det slets ikke. Således må jeg fortsette med mine tanker alene.

Sist week-end var jeg på Shawbridge og hilste på Hardings. Han er en av mine trofaste venner. Dette vet jeg og derfor lengter jeg alltid tilbake. Jeg var sammen med familien Rutquist og hadde en av de beste dager jeg kan huske. Bare nu fortsettelsen kan holde. Den skal. "Mind over matter."

Honey er gift og likeledes er Polly. Honey var en av de få her i verden. Hendes oppriktighet kunde fåt frem det beste i mig, men det var ikke mit lod at få denne fred. Mine ønsker vil alltid følge hende. Og så også med Polly. Hun var misforstått av alle kvinner; fordi hun alltid fant nåde hos mannen. Slik er det ofte her i livet. En kan ikke bade ha og gi bort. Nu har hun begyndt et andet kapittel, og selv om jeg har vanskeligheter med at se reunionen i hele hendes liv. vil jeg håpe på det beste.

Fra "Drottningholm" sendte jeg Marcello Haugen følgende brev; datert 5/6.

Skibet seiler behagelig videre. Rundt mig føler jeg ensomheten og jeg er helt lykkelig. Det har været en vidunderlig tid. Solskin og godt veir så at si hele turen. Vi er bare ekleve på cabin, så nogen festing har det ikke bkit tale om. De aller fleste er svensk-amari-kanere, som har være hjemme på besøk i Sverige. Det er merkelig hvorledes vi utvandrere alle har samme erfaring fra vårt fedreland. Men allikevel er der noget som en nettop ikke kan omsette i ord. Håpet ligger der, håpet om at de hjemme skal få bruk for os til noget. Vi er alle som en villing til at gi vårt beste plus de erfaringer vi har høstet på vår vandring rundt omkring.

Selv kan jeg sammenligne mig med et skib, som har søkt havn i ti år. Jeg har kommet hjem, kastet anker og så småt begyndt at føle mig hjemme, men hvor lenge. Altid har jeg lengtet ut. Ut til hvad?. Til fremmende mennesker, til et sted hvor jeg kan være migselv uten at bli misforstået. Dette finder jeg aldrig mer i mit eget land. Derfor har jeg søkt havn i alle disse år. Nu begynner jeg så småt at skimte lys. Det er likesom noget som har løftet sig og jeg ser utgangen på min egen karriere som bokser. Sedfølgelig er jeg opmerksom på at jeg må gå over til min private stilling via bokseren, men dette gjør ikke noget så lenge som jeg ser utgangen.

Efter at ha ryddet op i mine forretninger og ellers passet på at mine tanker holdt kurs hjemme, kom jeg til Dem for at få det lille ord, som igjen gjorde mig mer lykkelig end noget andet. Bare det at jeg likesom har fundet et sted hvor jeg kan koncentrere mig om, har git mig noget at leve for utenom ringen. Det har ikke været nogen let tid i det senere. Alle de ting som jeg likesom hadde håpet på, slog feil. Nei, De er riktig når det skal legges frem er der ingen anden end migselv ah klandre. Men erfaringene sitter tilbake og for hver gang blir det vanskeligere at begynde pånytt i sin egen by.

I Gøteborg og ute hos Roby's har jeg følt den harmoni, som jeg alltid må ha for at kunde kjenne mig hjemme. Hans, som De hilste på, er sønne. Ut fra mit vindu på Langedrag, kan jeg se sjøen og denne igjen tar mine tanker og drømmer påølangfart. Jeg har drømt mig til et litet sted der ute. Det behøver ikke at være så stort, Inde i byen har jeg hat mine forretninger. Jeg er idag mer end nogensinde overbevist om at fortsette med at stole på at andre skal utføre noget av det arbeide en selv er optat med, er i det blå. Kanskje jeg er for positiv og forlanger for meget, men selv legger jeg alt det jeg kan ind i mit arbeide og forlanger ikke mer av andre end migselv. Men det det er vel for meget. Så har jeg regnet noget andet ut. Hvis jeg legger ned den energi for eks. i mekanik, så har jeg dog efter endt arbeidsdag et resultatvat se tilbake på den neste dag. Bare at føle det at noget kommer ut av ens tanker og energi, væl gi mig mer ro end jeg har ved mit arbeide idag. Jeg har alltid været den som har skapt situationene. Når jeg så har sat folk at ta vare på disse, mens jeg er ute på andre feider, har det som regel gåt op i røk. Men det kommer til at bli anderledes med et virkelig arveide. Ikke slik at forstå at jeg helt vil slå bort alt det som jeg hittil har arbeidet med i Oslo, men jeg tror at det vilde bli medre for mig og allezellers om jeg ikke til daglig var rundt og utførte helez hele arbeidet alene.

Og så har en så let for at bli dagligdags når en henger rundt hjemme for meget. Jeg mener ikke at jeg vil være noget extra, men heller ikke vil jeg være for intim med mine medmenesker. Ved siden av alt dette har en de gamle fordommer at dra på i sit eget rede. Man kan likesom aldrig bli fri for alle har kjendt en før en blev berømt, og heller ikke har jeg nogen lyst at slå henderne av mine venner. Men alt dette slipper jeg så meget lettere på avstand. Det at komme hjem på besøk engang imellem vilde også være ideålet for mig.

Og så når De sa at De hadde tenkt at tilskrive mig og videre at jeg skulde koncentrere mig om Gøteborg, men heller ikke la Oslo gå fra mig, så faldt en stor sten fra mine skuldre. Bare den følelsen at en ikke har skudt feil i sine tanker al denne tid. Og det er ikke småting av tanker jeg har oftet på denne sak. Jeg har filosofert mig ind i det mest utrolige stillinger. Der er meget at gjøre.

Og så skal jeg erlig forsøke at kjøre langsommere. Jeg er opmerksom på at jeg forsøket at høste frukten før den er moden og at dette igjen foresaker mine feiltagelser. Det er bare det at energien ikke finder ro.

Om et par dager har vi New York og derefter Montreal. Det skal bli morsomt at komme tilbake og se gamle trakter og venner. Hvad det siste angår skal jeg sørge for at disse kommer på den rette avstand. Og videre at jeg kommer til at bo slik at jeg ef efter endt trening kommer for migselv. Opholdet på Långedrag har lært mig hvor viktig dette er for mig. Jeg vil se at finde et sted hvor jeg efter arbeide kan trekke mig tilbake til landet, ta på mig klar og spadsere rundt i mine egne tanker. Slik skal det være og slik skal jeg arrangere det.--- I New York er jeg bare redd for en . Men også her har De git mig og så skal jeg nok holde kurs, selv om det går imot min egen opfatning. Ekteskapet vil jeg helst utenom hvis det er mulig.

Så håpe jeg den tid snart vil komme da jeg kan begynde at betale Dem tilbake. Jeg skal passe på at treffe Horgen og hilse ham fra Dem.

Tilslut sender jeg Dem mine beste hilsener fra

Deres lille ven.

Et andet brev fra båten til Friedel sier i et kapitel:

"Keep Smiling." America gave me the key. A voice with a smile will always win. I am happy because I always look for the good things in life. Happiness, joy and all the rest are within you. Look around and you will find a smile in every corner. I am lucky, Yes, I am . But why?. Because I feel that way. It is difficult to explain. Our little talks together should give you a little idea about my system. I never let a chance go by without putting my good wish along. You cannot always win, but you can try to be a good loser. I could give you several good advices to your troubles, but none better than : start within yourself. You are far from bitter, but just a little hurt. Probably you feel that life owns you a little. Keep on and you will

find it. Do not look too far away. Maybe it is next to you right now. We human beings are funny. Looking for something outside that we have within. All my lectures to you were for the best. I felt I had something to tell you, and I did. I do not believe in fate. A man is his own destination. Your beginning and end are marked. You live to experience, and therefore you must sin and also do mistakes to get your place in this world. Do you understand me?. You asked me to write some of it down, and here you are. But this is not going to help you at least if you yourself do not put your good will behind your struggle.

"Rock Hill", 26/6. 35.

Sitter nu godt og vel instalert i mit nye hjem. Gjennem Jarry's var jeg så heldig at bli intrudusert til Paul Masse, og så kom jeg til hans leilighet. Her har jeg det som blommen i egget. Alt er godt og vel. Treningen går fremover og det skal gå som tidligere, ti jeg har nu fundet den ro jeg trenger for at føre mine tanker gjennom.

I den senere tid har jeg hatt anledning til at se på gamle felder med et nytt syn. Det blir likesom noget nytt når en kommer på avstand for en stund, og så da siden kommer tilbake med de nye inntrykk fra utenfor. Jeg har gjennomgått min egen hjerne og det er først og fremst mine egne feiltagelser jeg er interesert i. Det er her som over alt at en ikke bare skal legge frem sine gode resultater, men også feiltagelserne en gjorde før en kom til disse slutninger.

Efter en ukes regnveir har vi endelig fått godt veir. Jeg har hatt mine små vanskeligheter med forandringen av diet, klimat og de andre ting som følger med ved forandringen av Europa og Amerika. Men det går den rette vei. Jeg selv føler det bedre når denslags ting inntreffer, slik at jeg da er nødt til at være extra forsiktig for at komme til den rette harmoni i mig selv. Kommer det hele av sig selv, setter en som regel ikke pris på noget og tar alt som givet. Dette er ikke alltid det beste og slets ikke for min type. Jeg er mer end bortskjemt på det feltet.

Dagene ruller. The Championship of the World er bestemt til at gå den 10 juli. Så har jeg i mellemtiden hatt forslag fra Norge om at komme tilbake og kjempe en kamp der den 1ste september. På dette har jeg svart at jeg aksepterer betingelserne og nu får vi se om det hele utvikler sig som jeg håper og venher.

Jeg har haugevis av brever og forpliktelser at gå gjennom idag. Et brev fra Emily forteller at hun nu er gift igjen og dette er jeg glad for. Hun var min svakhet.

Mine tanker streifer ofte hjem til mine foreldre og til Robyes på Langedrag. Jeg glæder mig til at komme tilbake og det er nu op til mig at gjennomføre mine planer slik at denne tilbakekomsten kan legge grundstenen for mit private liv, altså utenfor ringen. Jeg begynner så smått at merke at jeg nå kan løsrive mig fra boksingen, bare jeg fant noe som igjen kunde gi mig nok arbeide og likeledes gi mig fred. --

"Rock Hill," 4/7. 35.

Merkelig. Alt begyndte så småt at ordne sig efter programmet og jeg følte mig mer tilfreds end på lengere tid, men så intraff altså uheldet. Under treningen sist lørdag var jeg så uheldig at forstue min høire fot. Siden har jeg været nødt til at holde mig til hjemmet og helst sengen. Kampen den 10de har blitt utsat på ubestemt tid, og idag er det mer end vanskelig at si noget bestemt om hvorledes det hele kommer til at utvikle sig. Ergerlig er det da jeg nå likesom begyndte at føle at trådene samlet sig i rette orden. Kampen var blitt anerkjendt av de forskjellige Boxing Com. som tittelkamp, og dette var mit mål med denne reise over.

Men selv om jeg idag har vanskeligheter med at forstå situasjonen og forklarevat alt hender efter en lov, så føler jeg at det hele kommer til at ende godt. Med andre ord kan jeg si at aldrig så gale så godt for noget. Men hvad dette nogetbidag indeholder, er mer end vanskelig at omsette i ord.

Tiden går. Om et par år vil jeg se tilbake på disse linjer og smile over hvorledes jeg følte at hele verden hadde gått istykker på grund av at min fot slog sig wrang. Ta det med ro et et ordsprog jeg har forsøkt at holde mig til, men som høttil har været mer end vanskelig at følge. Dig med årene kommer roen. Idag står jeg sterkere rustet til at ta de forskjellige skuffelser som kommer min vei. Det hele er jo bare en forestilling i vårt eget hode. Låven følger naturen og istedetfor at stride mot denne, skulde jeg heller indstille mig derefter. Dette har jeg også forsøk at gjøre i den senere tid, og de aller største forandringer har jeg fundet i migselv. Det er likesom noget nyt som har kommet frem hos mig. Min styrke har jeg ofte fundet gjennom min energi. Men samtidig har dette ofte også været minn svakhet, eftersom jeg ikke har været nok opmerksom på at dempe og gjevne mine tanker og handlinger efter mine omgivelser. Jeg har på en merkelig måte forlangt at alle skulde forstå mig, selv om jeg ikke forstod dem. Det var likesom en egen, opfundet forståelse at mine omgivelser skulde forstå mig, da jeg var en bokser. Dette siste har været en dekning for mig i alle disse år. Jeg har utviklet mig til at bli forskjellig fra mine omgangsfeller. Denne forskjell blir ikke så let tålt eller forstået av de aller mermeste, men for at omskrive det til et andet ord finder jeg Egoistig. Jeg har været nødt til at ta dette ord med i mine planer som bokser. Men her kommer det videre frem at samtidig som det har været min styrke og stolthet, har det ovenfor andre menesker ikke slått så vel an. Ny, eftersom tiden går og forståelsen kommer nermere om at livet er noget ganske andet end indenfor de fire stolper, kommer også lengselen efter at avslutte min karriere som bokser og ta fat på mit arbeide utenom. Jeg har mange tilbud, men føler mig ikke helt ferdig idag og venter derfor til tiden er inde.

Solen steker slik at jeg her inde kan føle at ute er ingen sted at være. Slik er det alltid. Jeg begynner nu endelig så småt at forstå at der findes vel neppe noget sted som Skandinavien. Derfor har også mine tanker idag gått ilbake til omgivelserne der og skulde det således ikke forundre mig om jeg nu snart kommer til at ta en endelig beslutning. Selv skulde dette glæde mig. Jeg trenger lit fred og ro, og især effer en oplevelse som denne med foten.

"Rock Hill" 17/. 35.

Dagene ruller. Jeg sitter fremdeles med foten i plaster og lever i håpet at alt skal bli bra. Nogen morsom tid har det nettop ikke været, men med årene lærer en at ta det onde med det gode. Ondt og godt, har jeg selv så ofte sagt, er bare navner vi menesker har sat på forskjellige situationer. Det gjør ikke ondt lenger, men frykten for at denne skadesskål ødelægge mine planer, er det som holder mig idag. Men noget hyggelig situation er det ikke. Har sitter jeg med den sjanse jeg reise fra Europa for at få, og så skal det utarte sig slik.- Forresten er her så mange ting som ikke er etter mit behag. Jeg vet ikke hvad det kommer sig av, men jeg føler det nesten som jeg ikke endnu har fundet det rigtige system hvad angår leveset. Min mave har ikke været i god orden siden jeg kom hit, og det nytter ikke hvad jeg så end forsøker. Slike ting kan ta det beste ut av en. Men der erx alltid et men. Disse linjer skriver jeg idag som jeg ikke føler nogetextra bra, men så snart jeg har kommet over denne periode, glemmer jeg at skrive mer, og således ser jeg ikke overgangen til det bedre. Jeg undrer mig over om vi menesker ikke går for let over disseting. Vi har så uhyre let for at akseptere alle behagelige situationer, men det motsatte liker vi ikke angang at skrive om.

Et telegram fra Oslo forteller at mine betingelser for at kjempe der, har blit akseptert og at kampen er fastsat til 30 august. Mit svartelegram lød at jeg planla atx seile fra Brooklyn den 10de august i selskap med Godbout. Denne ordning ser jeg som den beste idag, da jeg på ingen måte vil ind i forskjellige historier hjemme. Så får vi se hvorledes dette går. I alle tilfelder vil jeg ta alle hendelser som en sedfølgelig ting. Går det er det bra, går det ikke så er det også bra. Hvad nytter det at mase på.

Ute skinner solen. Varmen i detx siste har været håpløs. Det er ikke på nogen måte likt nogen gang tidligere. Det er ikkex bare varmen om dagen, men natten med. Det tar det beste ut av ens liv. Men videre må en. Hvilken pris en betaler for at nå toppen. Og hvad har en så ut av det hele. Ikke andet end at en forsøkte sit beste. At kontrolere utfaldet er mer end jeg vil ta på mig. Men her er jeg tilbake til tidligere situationer. Jeg har oplevet detvsamme over og over igjen og alltid kommet tilbake til stillingen idag. Kunde jeg bare få fred om jeg opgav mit arbeide skulde jeg ikke si noget. Men jeg har nu hestemt mig til at løpe linjen ut og så får vi se.

Radioen sender mig besik og alle skulde vare tilfreds. Jeg er ghad i denne musik; ti jeg forstår den. Det er likesom mit følelivesliv har fåt sit begyndelse her og at jeg gjennom denne musik kan drømme mig til migsely. Tilbake til gutten og livet hjemme, bort fra alt og alle, tilbake til det jeg lengter efter og som jeg aldrig kan finde i eller utenom mit arbeide. Se det er en gåte, som jeg neppe klarer at løse.

Skal i eftermiddag ned til Forum for at undertegne kontrakten for den 7de august. Så får jeg sette alle seil til og forsøke at føre mine tanker gjennom.

"Rock Hill". 20/7.35.

Diæt.

Ordet skal stå som et kors, et kors for lærdom og for redning. Det er litevanskelig at akseptere nye ting i ens eget arbeide, når en likesom skulde kunde kalde sig utlært, men det samme gamle kommer tilbake at en lever og lærer. Således også med mig. Jeg har i den senere tid opservert nye og merkelige symptoner, som jeg tidligere ikke har kundet omsette i ord. Min instikt har alltid fulgt mig og her har jeg også følt at jeg bærer på noget som jeg ikke har kundet bli kvitt. Det er indeifra det kommer. Dette har igjen gjort såt til at jeg har kjørt for sagte fart. Mine nærmeste har alltid beklaget sig over mig og over at jeg ikke har sat alle seil til for at føre min karriere tiltopå. Dette har jeg ofte selv følt, men der er alltid et men. Mit hjerte har ikke været med og dette igjen får ta skylden for at jeg har holdt mig tilbake. Nu, idag, forstår jeg lit mer.

Efter opholdet i Europa og turen over med båten kom jeg tilbake til Montreal tykk og god. Treningen begyndte efter gamle opskrifter, men det gik langsomt fremover. Dog må jeg her indrømme at dagen før uheldet med foten, begyndte jeg at føle mig meget bra. Dette igjen kan forklares at jeg hadde kommet så langt i min rensning at jeg fik kroppen tilbake. - Maten skal gi en energi, styrke, vilje og alt andet som skal til for at føre en fremover. Men når en så spiser slik at al styrke og humør går til at fordøie maten. Med andre ord at maven arbeider overtid med maven og således kommer trett til det virkelige arbeide.

Disse ting ovenfor er bare småting i forbindelse med de situationer jeg har været oppe i. Når det hele er over er det likesom så vanskelig at skrive ned. Dette beviser at jeg hat let for at glømme. Men likesom jeg vanskelig husker det paserte, således drar jeg mig også under fra at nedskrive mine videre planer i de øieblikke mine øine har blit åpnet. Hermed må der bli en forandring.

Bernarr Macfadden. Navnet har for mig lenge stått som et symbol for røgtig tanke og gjerning, men hittil har jeg ikke helt kunde akseptere hans metoder, da jeg trodde at alt var kjørt til det yderste. Men slik ser det ikke ut idag. Jeg undrer mig på om det er her jeg har fundet utløsningen i mine tanker. Ved at læse gjennom hans lærebøker, bare en avdeling, fant jeg mange ting som jeg alltid har kjempet for. Men hvorfor har jeg så ikke sagt min mening her. Fordi jeg først og fremst har været redd for at bli ensom. Denne vei leder ikke ind i selskapslivet. Der må en stå alene. Ikke bare i blandt venner, men over alt. Skal jeg ta denne lære som min egen og gå frem.

Så er det bestemt for den 7de august. Telegrammet fra Oslo forteller at de der venter mig den 30de august. Går dette iorden og at jeg holder mine løfter imot mig selv, skal jeg kunde få tanken over på at fortsette mine studier på de felter som jeg har git det meste av mit liv til at utførske. - Dette begynner at bli interesert og jeg glæder mig til at se utgangen av mit arbeide.

"Bergensfjord" 19/8. 35.

Reisens mål er snart nådd. I ettermiddag skal vi være i Oslo og så er alt over for denne gang. Dette har været den beste tur jeg nogensinde har foretatt mig, og således har en også kommet et skritt videre på det felte. Det er forresten merkelige resultater jeg har kommet til. Som alle andre endelige slutninger så er det bare dette ene at alt avhenger av enselv, det kommer fra ens indre og skaper alle situationer. Når jeg tidligere har kritisert mine omgivelser skulde jeg således mer ha kritisert migselv. Men mer om dette senere.

Kampen i Montreal imot Excobar blev tappert kjempet, men tapt. Det var ikke nogen vei utenom denne gang. Jeg hadde alle kort imot mig. Ankelen til at begynde med tok det meste av mit humør ut av mig, og når dette har gjort kommer selvkritikken så hårt at en kjører sig selv i grøften. Men noget har jeg fått ut av det trods alt. Hvad selve kampen angår så var det smertelig at kjempe denne. Intet var tilbake og heller ikke fikk jeg hjelp til at føre den frem til noget extra. Det eneste jeg på en måte kan være stolt og glad over ~~at~~ er at efter kampen ropte publikum for over en halv time "We want Sanstol", som et bevis på at de værdsatte min kamp og forstod min situation. Men "better luck next time" og så ruller en videre.

Min manager og tre fransk canadiske venner har hatt en koselig tur, og dette glæder mig også da jeg på en måte hadde lovet at gjøre det så koselig som mulig. Veiret, selskapet og alt har gjort sit til at det har gått slik. Nu står en ferdig til at gå ind og gjøre sit beste og lit til og således vil siste kamp bli mer ærbar. Det skal og må gjennemføres.

Tiden har gått som en røk. Jeg kan nesten ikke forstå at vi virkelig snart er hjemme igjen. Jeg glæder mig til at besøke gamle trakter og se gamle venner. Med mine nye forsetter skal det bli morsomt. Besøket til min søster i Stavanger og hendes overraskelse var også noget sat mindes. Hendes uttrykk og spørsmål over hvorfra jeg kom nu, var merkelig. Men naturlig fra norsk standpunkt. Så ruller vi videre.

Mr. Bnyder er et kapittel for sig selv, som jeg siden ska komme tilbake på.

Noget extra at berette har jeg merkelig ikke. Selv om det i det siste har været mer end nok av oplevelser og denslags, så er det hele likesom blit noget andet at skue.

Klokken går og jeg har ikke mine tanker mer i boken. Om et par timer er vi tilbake i Oslo og derefter kommer mor, far søskende o.s.v. Så lar vi fremtiden ta vare på resten.

Tak forturen må jeg ikke glemme at ønske alle. Det har været aldeles enestående. Tak.

En anden kamp er ferdig og et nederlag fra 1931 har blit døpt om til seir. Min lille drøm om endnu en gang at få møte Al Brown er du realisert, og jeg har fåt mer ro. Historien foran denne kamp og det hele er nesten som en drøm, men slik er livet. Fremover må det trods alt. Tap og seier må la lancere hverandre, resultatet skulde ikke være det helt avgjørende for mig, men det at et gjorde sit beste.

Men la mig nu begynde med begynnelsen og Fosheim Hotel, Slendal. Gjennem P.Chr.A og Lagnussøn fik jeg dette sted opgit som et sted hvor en kunde finde ro og samtidig at det var let tilgjengelig for hvad trikk angår. Alt dette stemte. Jeg fant stedet og hyggelige mennesker. Det var ikke bare en legemlig hvile at komme dit, men stedet selv var en solstråle. Mange hyggelige stunder fik jeg der. Jeg bodde sammen med Godbout og han også satte pris på stedet.- Treningen foran var hård. Det var foten som jeg hadde de største vanskeligheter med. De to utsettelsler av kampen gav mig mer tid til at få denne iorden. Med den rette massage og forståelse kom alt iorden og tilsløkke kamp-dagen stillet jeg op helt iorden. - Treningen foran denne kamp var som vanlig. Jeg har aldrig været istand tul at briliere under treninge. Jeg trener fornat få kroppens muskler i aktivitet, og til dette arbeide trenger jeg alle øvelser. Min taktikk er at forsøke alt, og sedfølgelig kan jeg da ikke varte op med det beste jeg har, men tvertimot blir det ofte lit dårlig. Avisene hadde nok ikke megen tro på mig og var svært avventende. I det hele tat er jeg nok på den trygge side når jeg skriver at der ikke var mer end 10% som trodde at jeg var istand til at gjennomføre kampen og komme ut som vinner. Og slik gik jeg til kampen.

1931 lærte mig at respekt fører ikke frem og mine feiltagelser fra den dag skulde ikke gjenta sig denne gang. Derfor gik min plan ut på at gå in og gå in intil jeg var istand til at bryte gjennom forsvarret. Det var at gå på og ellers glemme det beste en visste om boksing. Nogen pen kamp blev det ikke, men så lykkedes også min taktikk fulkommen Al Brown likte ikke at jeg stadig gik på og forsøkte flere ganger at holde mig på avstand, men til dette svarte jeg med at gå mer på. Tilslut følte jeg at kampen var min og så var det hele en spøk. Men før dette hadde jeg fåt mig en pen påskjønnelse i et sår over øiet. Blodet gjorde mig ingen tjeneste. Kampen måyye dog gå sin gang og dette blev likesom lit av rammen av det hele skuesil. Kamplederen var strålende. Han ga chansen til den som forsøkte at lave en kamp og selv om Brown forsøkte, efter alle kunstens regler, atholde for bare livet blev kampen ikke så aller værst. Publikum forstod snart at jeg forsøkte at lave en god kamp ut av blanningen, ogga sin utfødning i at rope opmuntringer til mig. Dett gjorde også sit til og jegføler at opmuntringen ga mig den rigtige stimulanse til at gjennomføre mine tanker.

Og så har jeg fåt det hele på lit avstand. Jeg begynner at bli trøtt over stadig at være foran publikum. Der er likesom ingen steder jeg kan gjenne migbort lenger. Over alt finder jeg kjendte og så er min frihet sluy, Jeg undrer mig over hvor lenge dette skal holde på og så hvad kommer derefter. Men det skal og må gå,

Dagene går som en røk og det er ikke alltid let at følge med. Jeg arbeider og arbeider for at komme på den rette side av mine forpligtelser, men noen let oppgave er det ikke. Tusinde og en ting har forandret sig siden jeg kom hjem. Jeg har likesom fått et nyt syn på stillinger min her og ut fra dette kommer jeg også til at legge mine planer. For tiden er jeg mer end optat med at legge linjen. Dette siste er ingen let oppgave, ti har jeg først bestemt mig til noget, må jeg holde kursen for en lengere tid fremover. Men det skal nok gå.

De ting som jeg koser mig mest over, for tiden, er min lille hule her i Vogtsgt. Jeg synes selv at jeg har fått det så koselig som bare tenkeløg, og når jeg trives på et sted, så er halve seiren vundet. Og ikke nok med at det bare er mig som synes at dette er utmerket. Jeg vil ikke snakke om mine foreldre. De kan ikke helt forstå at jeg har tenkt at slå mig tilro og se mig om lit utenfor ringen. Denne tanke er lit vanskelig at sette sig inn i, men det skal nok gå. Opgaver har jeg mer enn nok av og da er livet alltid interesant.

Det ruller videre. Oplevelser og bekræftelser på at det hele dreier sig om en låv, har jeg mer og mer forstått. Det er her og flere andre steder jeg kan gjøre mit til for at gi de unge opplysninger, som jeg selv har gjennomlevet. Livet har git mig noget og jeg er ikke tilfreds før jeg får dette omsat slik at jeg ikke lar det dø med mig. Men let blir det ikke.

Dagene går. Jeg er optat med mit Institutt og lever her som ellers i håpet at det skal bli noget ut av min tanke. Dette er heller ingen let oppgave, men noget som er let synes jeg nu engang ikke om, så det er bare at ta det som det kommer. Min innstilling og forståelse av de fleste ting her i livet, har selvfølgelig blit preget av alle mine reiser. Det at reise ligger i blodet og gir mig ikke den fred som jeg skal ha for at komme inn under formene og annordningene i et samfund. Er jeg tilfreds med at være som jeg er eller ikke?. Se det er et spørsmål som jeg ofte har stillet migselv. Men skjeldentb finder jeg det samme svar. Der er så meget som spiller inn. Humøret om dagene er upåklandrelig og jeg lever i et stort håp om at jeg skal få det hele arrangert slik at jeg kan se på tilværelsen med de øinene jeg har tenkt mig.

Så går det. Mor har varet oppe og lagt i ovnen og her er godt og varmt. Der stråler harmoni over hele tilværelsen og jeg forstår at det hele går iorden hvis jeg bare tar min tid. Men det at vente og ta det med ro er ikke nettop min medesin. Tiden vil dog vise at frem skal jeg. Efter naturen og loven har jeg utarbeidet så mange store ting inne i migselv, og utførelsen kommer, når en selv minst venter det. Således er det bare at fortsette at gjøre sit beste og overlate resultatet til de efterfølgende. Men her som alltid må en ikke alltid se gjennom fingere. en lever i en verden og hertil må en innstille sig.

Høsten. Trerne feller sine blade og alt gjør sig klar til vinterens komme. Man føler en merkelig spenning, livet slukner som på en måte og det er trist. Veiret er heller ikke det beste en kunde ønske sig, men loven holder sit inntog. Alt er lov.

Selv sitter jeg tilbake og skuer på mitt forlis. Det er en verden for sig selv. Ikke vet jeg om jeg skal le eller gråte. Alt har blitt snudd op ned. Men loven må følges. Mine læresetninger for andre passer også for migselv, og medesinen er ikke alltid sød. Tankerne tar mig tilake til svundne tider, da løvet var en spøk. Det var likesom ikke mulig å ta det hele halvårslig. Men loven inhentet også mig. Og det blev høire nie som blev min bane.

Nordlandsturen med ophold på Bjørnefjell i Påsken satte sitt merke. Solen, luften og endel stygge fall gjorde at det blev øiet som ga sig. Da jeg dessverre ikke hadde mot nok til å avlyse min reise, tok jeg chansen og fortsatte, og selv om jeg på forhånd hadde vist mine prøvelser og smerterå tror jeg nok at jeg hadde gjort det samme en gang til. Oplevelserne nordpå vil alltid stå som et merke, og mine ønsker er at de engang skal komme mig til nytte i en bok. Tiden vil vise.

Den første operasjon var ikke så vellykket, og en reise til Olympiaden gjorde det ikke bedre, så ved hjemkomsten efter Eventyrfesten på Akershus, måtte jeg inn igjen. Anden gang var bedre, og nu sitter jeg med håpet at det hele skal bli bra.

Men tilbake står merkene. Selv om disse ikke er synlige er de flere og vanskeligere enn nogen tenker. "Eansen, eller makodien som forsvandt", tegner også avslutningen på mitt liv. Og mine mørke metalbriller holder mig i fangenskap. Nu først begynner jeg å merke hvad smerte er. Det er noget som ingen forstår før de har oplevet litt av brådden innad. Merkelig.

Musikken har dog igjen tatt mit legeme, og håpet som aldrig dør vil sette sitt inn på at nu er det snart handling, som skal til. Alt kommer, men bare til den som venter. Og det å vente har jeg forsøkt. Aldrig tidligere trodde jeg at slikt kunne hende til mig. Nu har jeg oplevelserne og så ruller jeg videre med erfaringene. Hvor meget kan jeg ta er bare spørsmålet idag. Hadde jeg på nogen måte bevist vist at jeg hadde vært uerlig på nogen måte skulde jeg nok ta det hele meget anderledes, men jeg er erlig og håpet er mitt våpen. Engang skal jeg vise at min bane ikke var levet forgjebes. Og da er opgaven løst.

Nu.

Vogtsgt.
29/12. 36.

Det var det. Året har på sin måte vært en ny og vanskelig opgave. Det å kjøre langsomt en nettop ikke min sterke side. Alt hænd jeg hittil har bygget på har blitt snudd op-ned. Intet har blitt tilbake. Hele mitt tidligere liv ligger som en øde ørken, og tanken dreper mig langsomt. Men der er ingen vei utenom. Kampen må kjempes til ende, og så opstår den nye og forhåpentlig forbedret utgave av bokseren Pete Sanstøl. "Time will show".

Og så kjører en videre med håpet. Planer har der vært nok av og mange forsøk har blitt utnyttet, men hittil har resultatet ikke vært noget å rope hurra for. Den ene skuffelse etter den anden har kommet frem, og ofte var det nesten slik at det aller beste for mig var å komme bort fra det hele. Men selv det gikk ikke. Og så blev jeg for å se resultatet i øinene.

Situasjonen idag er nettop ikke noget å rope begeistret for. Selv om jeg kanskje idag kan se lysere på de forskjellige muligheter, ligger det hele nokså meget i fantasien. Men det er vel nettop det som tåltaler mig.

Og rundt mig har jeg endel venner, som jeg har lært å sette pris på. Disse er ikke sammen med mig fordi jeg er bokseren, men fordi de synes om mig. Bare dette lille er nok til å gi mig mot. Mot til å gå videre og forsøke mitt beste.

Det er slutten på året, et år som jeg ikke vil ha om igjen. Historien med øiet var en opplevelse som en har vanskeligheter med å forstå. Det hendte nok til det beste, men selv det er vanskelig å akseptere. Men når det nu først har hendt må en se faktum i øinene. Det nytter ikke å beklage sig, men forsøke å gjøre det meste ut av hvad er igjen.

Videre går det. Nye forbindelser og nye chanser. Jeg kunde nok skumme fløten meget lettere, men selge migselv hsr jeg ikke hatt mot til. En idealist må betale for sin idealisme. Og når han så tilslut sitter og ser tilbake på sitt æivsverk, kan han nok selv undre sig om det virkelig var verd umaken. Resultatet er innad.

Nu har jeg også lært å kose mig i hjemmet. Det alene er verd en formue. Hyggen og gleden denne Jul har for mig vært en ny opplevelse. Og når jeg nu sitter og legger over om året trods alt ikke har gitt mig noget, må jeg nok inrømme at dette er tilfelde.

Mine ønsker går ut til alle. Ingen skal kunne si at de ikke fikk din del av mig. Jeg vil leve det liv jeg har kjempet mig frem til, selv om jeg er nødt til å stå ensom. Kjemp for alt hvad du har kjært, selv om det så livet gjelder.

Takk for året.

Vogtsgt.36.
1/3. 1937.

Kjære alle tre.

Så er det slut for denne gang. Lite ante jeg at det skulde bli slik en avslutning på mitt opphold her hjemme, men der var vel ingen vei utenom. Helt gjennom lykkelig var jeg bare, når jeg var hos mine nærmeste, og her spiller dere tre en stor rolle. Dere har alle tre betydd noget for mig, og noget som jeg idag ikke helt kan sette ned på papiret, men gjennom deres vennskap har jeg lært at der er noget mer enn bare det å bokse. Fruktene av deres vennskap vil komme frem i det nye menneske, som kommer selv om det tar litt tid. Og har jeg på nogen måte skuffet dere under denne min "læretid", så var sikker på at jeg selv ikke var bevisst om mine feil.

Under pakningen finner jeg plutselig den sang, som i flere år har fulgt mig i Amerika.

In the garden of my heart.

We never miss the sunshine, until the shadows fall-
We ne'er regret the bitter words, till passed behind recall-
We never miss the laughter until the eyes are wet-
We never miss our happiness, till love's bright sun has set-

We never miss the singing, until the birds have flown-
We never miss the blossoms, until the spring has gone-
We never miss our joyousness, till sorrow bids us wake-
We never know we have a heart, till it begins to break-

Dear love bring back the sunshine. My bitter words forget-
Bring back the old time happiness, my eyes with tears are wet-
Bring back the birds soft singing. Dear love why should we part-
Bid springtime blossoms bloom again, in the garden of my heart-

Through our friends we are made brothers to all who live.
And when we know that the way to secure friends is to be
one, I am sure that hope will always travel along with me.

Samtidig vedlegger jeg et billede, som jeg
vet er bedre enn originalen.

Till we meet again.

- Det var brevet til mine venner Else, Ragnar, Kjell, som kom inn i mitt liv og ga mig et vennskap for livet. Gjennom disse tre begynte jeg mitt nye liv utenfor ringen. Gjennom feiltagelserne skal jeg vel nå frem så "keep smiling."

S/S. Tyrifjord, 9/3. 1937.

Kjære mor og far.

Nu sitter jeg alene igjen, men rikere enn nogenside før. Mitt opphold i Norge har trods alt vært min største seir. Jeg har fått så uendelig meget ut av det, lært så meget om livet utenom ringen, og hvem som er mine venner. Og så må man være tilfreds. Men det største og beste var noget jeg alltid har hatt, mor og far. Hvad dere har gjort av tanker og handlinger for mig kan aldrig beskrives i ord. Ikke slik at forstå at dere ikke alltid har gjort dette, men det er likesom at jeg først nu opdager dette. Et minde for livet. Deres gode innstilling seiret tilslutt, og jeg vil alltid senere i livet ha følelsen av at dere er med mig, selv efter at dere har gått bort. Ingen kan ta dere fra meg lenger, selv ikke døden; ti mindet lever videre og vil fortsette å gå til neste generasjon.

Besøket i Stavanger var morsomt. Jeg kom til kaffe og eftermiddags-skumring. De var hjemme alle tre, Tilslutt spiste jeg aftens. Siden fulgte Einar og Finn mig på båten, fikk pakken og så var det adjø igjen.

Reisen har vært en solskinstur. Vi har slikt et strålende veir at det ikke angang kan beskrives. Også nu idag. Bergen ligger badet i sol. Skal nu ut og poste alle brevene og ellers e til å kjøpe mig et par ting før overreisen, og så er det endelig farvel Norge for denne gang. Det er ikke til å bortforklare, jeg gleder mig til å komme bort i forholde, hvor jeg føler mig sikker og hvor menneske ikke er småskårne. Enhver har nok med sig selv.

Dette er i farten et par linjer. Når jeg nu kommer ut på havet får jeg mer tid på mig og skal da også til å sende dere nogen omd, som jeg poster ved ankomst New York. Jeg har sittet og arbeidet siden jeg kom ombord.

Kapteine er som jeg tidligere sa, en gammel bekjent av mig fra New York. Og da jeg kommer til å bli den eneste passasjer ombord, har jeg hele båten til min rådighet. Det skal bli en koselig tid. Det er bare vi to som spiser sammen i officers-messen.

Tilslutt et hjertelig takk for alt denne gang. Det vilde glede mig meget om dere ~~kan~~ vilde se å komme i en aksialeilighet slik at jeg visste at dere hadde det godt, og dette vilde også inspirere mig til å komme hmemover så ofte som mulig, Ja, ja, det klare dere nok.

Nok en gang farvel og vel møtt igjen.

deres søn.

G/S. Tyfifjord. 13/3. 37.

Båten går videre. Vi har solskin og det vakreste veit en kan ønske oss. Slik skal det være. Tankerne ruller i takt med båten, det er rytmen som ligger som en frigjørelse og alt ånder av harmoni.

Jeg er eneste passasjer. Kaptein Grønneberg har nettop overtatt båten, og er også hans første passasjer. Vi koser oss etter beste oppskrifter. Diskusjonen går både høyt og lavt, både på norsk og engelsk. Vi hopper fra det ene til det annet og forsøker gjenne historier og komme fram til sin mening og oppfatning av spørsmål. Det er nettop slik jeg ønsker mig en diskusjon.

Mine tanker søker over alt. Det er livet som begynner å gjøre sine krav. Boksingen er en saga blott, og tankene må kobles over på noget nytt, noget som kan ta mig med hele min begeistring og gi mig oppgaver til å koncentrere om. Men det kommer.

Foran mig har jeg Amerika og "liberty." Det er denne frihet jeg aldrig har funnet hjemme. Der gikk jeg likesom rundt som en fange i mitt eget land. Jeg var for kjent.

Mitt nye hjem kommer til å bli hos Mr. Mrs. H. Lancaster. Det brev som Mrs. Lancaster sente mig gjorde utslaget til min overreise. Et vakrere brev tror jeg neppe at jeg tidligere i mitt liv har nottatt. Forholdet mellom mine foreldre og mig er nok det beste livet har gitt mig, men kan ikke settes på papiret. Derfor kommer Mrs. Lancaster's som noget utanfor det almindelige. Ja, jeg sitter med følelsene i mitt hjerte uten at disse kan settes på papiret, slik som jeg skulde ønske det.

Øvelse gjør mester. Derfor går jeg denne gang tilbake for å kjempe og arbeide. Jeg skal forsøke å mure mig inde og sette op mitt eget program, selv om det år år og dag til å fullføre, men frem skal jeg. Det skylder jeg mine foreldre først og fremst.

Og jeg kan ikke annet enn å være erlig å si at jeg nu er frigjort. Det er likesom jeg har kastet av en åk, og at jeg nu endelig har kommet til ganketens erkjennelse. Det er så uhyre meget som jeg gjerne vil studere, og dette finner jeg i Amerika. Landet som ga mig chansen som bokser kommer nu og gir mig anledningen til å gå videre som menneske. Derfor er jeg på min måte glad i Landet. Glad for at det gå mig tilbake hvad jeg satte inn.

Videre går. Eventyret lokker og jeg lever, ånder og føler. Det er sekundene som kommer tilbake til livet og gir mig fred.

S/S.Tyrifjord. 16/3. 1937.

Sol, sol og atter sol er dagens billeder. Ja, det har til de grader vært enestående at det nesten ikke kan forklares. Dagene går som en røyk, og før en vet ordet av det er man allerede i New York. Idag har vi foresten vært i sjøen akkurat en uke. Vi har så smått beregnet å være i New York en uke fra idag. Det viste sig dessverre at den rute vi hadde lagt ikke var farbar på grunn av isbjerger, så måtte vi sette kursen sydover for å undgå disse.

Igår kvell hadde vi strålende måneskinsaften. Månen og stjernene strålte omkapp. Alt annet av harmoni. Det var også et minne. Den ene perle etter den annen kommer og gir et glimt inn i den evige som alltid er det samme. Og vi undrer oss.

Slappheten med trang for søvn har meldt sig. Det er nesten som en kan sove hele dagen og natten med. Og enda er det ikke nok. Det er reaksjonen etter de siste dager hjemme, som melder sig. Slik har det forresten alltid vært. Men også det har en overgang. Jeg gleder mig nu til å komme til New York, hilse på mine oppgaver der og se til at alt kommer igang. Det nytter ikke å klage, men stadig gå på med friskt mot.

Hjerne-kassen står på en måte stille. Det er handling jeg nu søker etter. Et arbeide hvor jeg kan kaste meg inn i og glemme. Glemme mine skuffelser over at min innstilling på livet ikke gikk hjemme. Det var forresten så meget som ikke gikk. Min filosofi om livet i det hele, store tat passet ikke til de forhold man lever i, i Norge. Der er alt sagt og skrevet, og slik er det. Kommer nogen annen og forsøker med en selvstendig tanke, kommer de gamle fordomme snart til aktivitet. Og de helligste yppertepresten ligger klar til å slå ned alle nye forsøk. Ja, klar til de selv en gang kan komme med forslaget, og da selvfølgelig gå sin orden for sitt arbeide. Hvilket bedrag. Og massen går med på spillet, bare det er en ekte nordmann, som er mannen til forslaget. Skulde det hende at en hjemkommen norsk-amerikaner tillott sig å komme frem med noget nytt, blir det straks røre i Fosernes leir. Så står alle sammen for å kjempe mot den ene. Slik er det nu engang, men dermed er det ikke sagt at en skål gi op.

Vider går det, alltid forsøkende og alltid med håpet om å komme til en slutning, men selv det er ikke målet. Der finnes ingen ende og ingen begynnelse på livet. alt er evigt.

Sangen er frigjørende. Rytmen tar sjælen til en høyere enhet. Tanken forsvinner og følelsene tar makten og det jordbundne. Harmoni og velvære er sangen bud til oss. Lykkelig er den som er musikkalsk.

S/S. 16/3. 1937.

Her ombord har jeg også fått tfd til å læse. Jeg har pløiet gjennom flere bøker av ondt og godt, men selv den verste gir noget. I det hele tatt er en bok belærende, selv om den ikke er noget ekstra å snakke om.

"Kvinden skapt av Manden". Dette er Studie av en Kvinde, og boken er inspirert efter Dr. Otto Weiningers bok " Geschlecht und Charakter". Dr. Weinger var jøde, men gikk over til protestantismen et par år før sin død. Der var, nest kvinnen, neppe noget han hadet mer enn jødommen. Kort før sin død skrev han at han drepte sig, "for ikke å drepe en annen". Han døde for sitt verk, pårdet at dette skulde leve." Han var en beundrer av blandt annet Henrik Ibsen.

Forfatterinnen innrømmer at "kvinne" forføier kun en klasse erindringer, og det er de, som henger sammen med kjønslivet. Erindringer om elskere, friere, brudenatten, og hvert barn, som om hendes dukker.

Feigt er det å flygte for livet.

Joseph Hocking " Gården ar min" på svensk. Denne bok fikk jeg tilsent fra Robyes. En filosofi over livet, en kamp mellem mannen og kvinne, som selvfølgelig ente medvat ingen seiret, men begge fant hverandre. Forfatteren kommer inn på forskjellige religiøse spørsmål og der er flere diskusjoner mellem geistlige fra forskjellige segter og kirker. Disse samtaler går alle ut på å finne målet, og målet er inne i en selv.

Ved siden av disse bøker har mine tanker kredset om mitt arbeide i Amerika. Jeg kan ikke annet enn si at jeg gleder mig til å ta fatt. Opgavene tiltrekker mig og jeg føler at her har jeg noget å kjempe for. Mitt journalistkort skal nok bli benyttet. Jeg ser i mine tanker artikler gå hjem, og disse etterretninger skal vise at der er også nordmenn utenfor Norge, som tenker. Amerika har meget mer enn noget land i Wuropa forstår, og selv om de forstår det, så vil debikke innrømme det. Derfor er det svært vanskelig for en amerikansk innstillet europeer å finne sig hjerne i gammelverden. Men det går videre.

Båten ruller litt til en avveksling, men ikke mer enn vi kan bevæge oss fritt. Kapteinen er en helt gjennom koselig fyr. En kammerat og en virkelig mannfolk. Det er ingen vanskeligheter å finne samtaler av felles interesse, og diskusjonene forkorter dagene, som går hurtigere enn ventet .

Og før en vet ordet av det er en i New York.

Pete Sanstol
 % H.Lancaster
 310 West 85 Street
 New York City

Endicott 2- 4990

N.Y. 29/3. 1937.

Ankom Brooklyn den 24de og på bryggen stod Mrs. Lancaster, Helen og Jack. Det varmet omkring hjertet å de disse mine venner igjen. De var trofaste og sikre på å være tilstede ved båtens ankomst, og selv om kontoret ikke med sikkerhet kunne si, når den vilde komme inn, så stod de alle på plass. Det var en god begynnelse.

Efter alle saker var ordnet hoppet vi i Helens bil og avgårde bar det mot hjemmet. Her møtte jeg Mr. Lancaster og efter nok en omfavelse blev jeg plassert i mitt værelse, og her sitter jeg og skriver disse linjer. Hunden og kjeledeggen av familien så ut til å kjenne meg igjen.

De første par dager gikk i en fart. Jeg løp rundt omkring til de forskjellige norske institutter, for å se om mulighetene for en utstilling av norske vinter-sportsartikler. Og dette holder på med fremdeles. Å si noget bestemt om chanserne til å få dette igang, er nok litt vanskelig, men i alle tilfeller har jeg gjort mitt, og så får tiden vise.

Og så er det Eugen. Jeg har undersøkt til høyre og venstre for på denne måte å finne tråden. Efter at Vice Konsul Tøstrup hadde forklart mig at det var best å komme til toppen med en gang, tingte han til Roosevelt Raceway og snakket der med Major Georg H. Robertson som er manager for denne bane. Adressen er 630 % Ave. Telefon Circle 6- 2480, og bestemte møte for idag. Og så gikk jeg til mannen. Efter å ha snakket med Mr. Robertson og diskutert spørsmålet om å få Bjørnstad over, lovte han å ta spørsmålet op på et møte som skulde holdes i eftermiddag. Jeg fikk da beskjed om å ringe imotgen. Og jeg må innrømme at jeg er mer enn spent på å høre resultatet.

Og så går jeg tilbake til den 28de mars. Ma hadde arrangert en festlig middag og gjestene Helen og Jack var tilstede. Pa løftet på glasset og så var min geburtsdags middag begynt. Det blev en helt gjennomkølig aften. Vi tar det som det kommer. Siden på kvellen satte de andre sig til å spille bridge, mens jeg arbeidet med brever og forretninger. - Tidligere på dagen hadde Pa og jeg vært ute for en autombiltur. Vi besøkte stedet hvor Lancaster hadde sin båt, før den blev solgt. Koselig sted.

Så endelig ut i de små timer gikk vi så tilsengs. Det var nok en år bak mig. Dagen blev et minne og ga løfter om at nu endelig skal jeg slå mig tilro. Jeg er lykkeligere enn nogen gang tidligere.

310 w. 95 St.

New York. 3/4.37.

Dagene går. Jeg har arbeidet med mine foretagender og hver dag bringer noget nytt.

Igår var jeg og hilste på Mr. Mrs. Landry Harwood. Det var hyggelig å hilse på Emily og se at hun var lykkelig og tilfreds. Og når ennen er god er alting godt. Mine små drømmer har nok vist sig at det jeg engang følte for Emily, var mer av en godhet eller av det som mennesker kaller kjerlighet. Jeg koset mig nu over å se hvor kjekt hun hadde det, og Landry var på alle måter en strålende kar.

Idag var jeg nede og hilste på Jack Durant. Han var den samme gamle Jack, og hvirket på en måte mer frigjort. Så det var nok på sin rette plass at de skiltes. Nu forstår jeg at de begge besøker hverandre og at alt er godt og vel.

Ja, som skrevet, dagene går. Hittil har jeg ikke fått utrettet så meget, da det almindelig tar en viss tid før alle tråder blir samlet. Jeg lever dog videre i håpet at det med tiden skal gå i orden og at jeg da kan få begynt på det jeg mest gæder mig til.

Humøret er på en måte nokså skiftende. Nogen dager er det helt strålende, men så savner jeg igjen litt av den frihet jeg hadde i min egen "hule" hjemme. Mine venner her er så søte og medhjelpende at jeg nesten ikke er istand til å akseptere ders venlighet. For meget og for lite skader alt.

Minetanker dreler om fest og morro. Jeg har siden jeg kom til New York oppført mig så korrekt på alle måter at jeg nesten ikke føler mitt "gamle" instinkt. Det bohem livet jeg alle år har levet i, gjør at jeg ikke så let kan sette mig inn i et almindelig liv. Jeg må ha opplevelser eller skal vi si eventyr, for å komme frem til handling. Så neste uke får jeg slå mig litt løs.

I det hele tatt er det helt umulig å si hvorhen det nu bærer. Men skulde det komme til at jeg reiser herfra, så blir det videre ut i verden. Hjem vil jeg ikke foreløbig. Ja, idag ser det ut som at alt står stille. Brikkene står fæst. Men det kan også godt være at jeg ikke har tatt handvingen helt bokstavelig, men latdage gå og selv koset mig over å være tilbake. Men nu skal det være slutt.

Idag, altså i aftnen, skal vi feire Mrs. Lancasters fødselsdag. Gjæstene kommer kl 21.

Mr. Snyder har lovet mig sin assistanse. Denne venter jeg mig meget av, men jeg er fremdeles litt redd for at han kanskje lover hver enn han får tid til å holde. Men tiden vil vise dette og mer til. Godt mot.

520-67 Street
Brooklyn. N.Y.

Shore Road 8-4468.

9/5. 1937.

Søndags morgen med solskin, musik og godt humør. Alt synes jeg er så bra som en bare kan ønske sig, og for første gang siden jeg kome til Amerika, føler jeg at her er livet og chansene til å få noget ut av dette. Så ruller vi videre.

Det var min gamle venn Carl Refsland som på en måte bevirket at jeg kom tilbake til Brooklyn. Og for øieblikket sitter jeg i mitt rum hos hans foreldre. De andre to av familiens heter Eyde og Erling. Så er der tilslutt en datter som er gift. Og så er det Fru Refsland. Hun er noget av min egen mor, tar tingene som de kommer og har det velsignede, naturlige måte, som man kaller personlighet. Her Refsland arbeider utenfor Brooklyn og er som regel kun hjemme hver weekend.

Mit hjørnevareelse er også noget som jeg er ett med. Det er forresten merkelig hvor lett jeg er influert av mine omgivelser, påvirker i alle anledninger, og alt sette på en måte merke på mine handlinger. Jeg er med andre ord meget sensitive. Dette skulde jeg jo ha god greie på efter alle mine oplevelser, men noget nytt dukkar op og dette nye igjen, tar likesom bort mine gamle effaringer, og så ruller en videre som optimist igjen.

Situasjonen idag er strålende, alt ligger foran mig og jeg venter på å se resultatet. Alt er efter mine begreper godt sådd og erlig sådd kan jeg tilføie, det nytter ikke å forandre ens natur, utenom at man blir påvirket av en utenforstående. Og denne påvirkning igjen må være bygget på noget annet enn forretning alene. Det er heller ikke nok for alle typer. Jeg mener her forelskelse eller noget i den retning. Ja, i det hele tatt å snakket om dette evige "kjerlighet-love" eller noget av dette, er mer enn jeg forstår mig noget på. Andre kan ha oplevet det, men ingen kan forklare det. Så jeg vet ikke hvad er hvad.

Alt er således godt og vel. Jeg koser mig og lever i det jeg selv forstår av livet. Ingen utenforstående påvirkninger eller noget i den retning kan forwtyrre mitt liv, nu forlanger jeg å levet efter det jeg kaller eget hode ingen forstyrrelser, foreløbig, men siden kommer de vel også.

Jeg er tilfreds med alt og alle. Det går sin stille gang, og fremover går det også, så men kan bare vente og ta livet med ro.

Brooklyn. N.Y. 31/5. 37.

Solen skinner, musikken spiller og alt ånder av fred.

6/6, 37.

Dagene løper avgårde med mig og det ser ut til at tiden ikke strekker til. Her ligger brøvær og meget annet, som skulde vært besvaret og sent avgårde, men dessverre har jeg ikke kommet så langt. Den ene dag går og det blir like- som ikke til noget. Mine tanker har dog vært festet til Bjørnstads og han komme, og så har alt annet blitt satt tilside. Det er forresten et merkelig spill jeg her setter mine kort på. Alt er i orden med Eugens komme, men ennå idag har jeg ikke undertegnet kontrakt med "teamet", men her setter jeg lid på Majoren og går videre på hans ord. Og så lever man i håpet at det hele skal gå i orden. Og det gjør det sikkert.

Den ene situasjon etter den annen kommer op. Det ser ut til at jeg skal få nok å gjøre, når jeg nu kommer isving. Litt tid tar det dog å få sneballen til å rulle, men dette er igjen bare bra, da jeg således får mer tid og anledning til å se til at alt utvikler sig på den måte jeg selv ønsker. Det er likesom noget helt annet å ha alle trådene i sin egen hånd. Da vet man også hvor man står. Så alt skulde således være bra.

Jarl Johnsen har akseptert og etter siste telegram skal han reise fra Oslo juli 17de. Det skal bli interessant å se den videre utvikling av ham. Selv har jeg tro på den gutten, da jeg har egne erfaringer å bygge på. Dette er fra treningen ~~for~~ før Olympiaden. Jeg så da hvorledes han utviklet sig i løpet av en ganske kort tid. Og det var en slik forandring i hans boksing at det var en fryd for øiet. Så nu skal vi se om jeg ikke kan få noget ut av hans komme over her.

Det begynner nu å bli varmt, men jeg klarer varmen meget bedre nu. Det var ofte hårt med varmen, når en hadde en kamp foran sig. Og jeg glemmer ikke så lett alle de harde treningsdagene. Men merkelig nok gikk det også. Og således går vel alt, bare man ikke er redd for å gjøre et forsøk.

Skal nu til middag hos en venn av mig, som jeg engang møtte i Norge. Glæder meg til å sitte i fred og ro for en stund, ta livet med ro. Det har vært litt for oppgaget i det siste, men så snart noget bestemt foreligger, så er det stopp.

Brookly. N.Y. 13/6. 1937.

Søndags eftermiddag helt alene. Sitter og forsøker å samle tankerne til et oppgjør, og gjennom dette igjen å finne ut hvor feiltagelsen ligger. Det var ennen på "drømmen", men aldri så gale så godt for noget. Livet er nu engang slik, så en får forsøke å forstå det som det kommer. Jeg begynner nu først å se hvor vanskelig det er å få andre til å tenke som en selv. Mitt arbeide med å få Eugen Bjørnstad inn på løpet om Rossevel Cup gikk istykker ved at han i et telegram forteller at han ikke kan komme, og så står jeg der. Mine telegrammer om å få den sanne grunn til at han ikke kan komme, har ennu ikke blitt besvaret. Og så står jeg der igjen.

Tankerne flyver i ring, intet er blitt tilbake om min drøm, og den videre utvikling av mitt arbeide her over, har på en måte fått et ordentlig knekk. Det er helt umulig for mig idag å si hvad som kommer til å bli det neste skritt. men frem må vi på en eller annen måte. Så kjører en videre.

Det var over to måneders hårt arbeide som på denne måte gikk i stykker. Jeg hadde satt alt inn på dette ene kort, satt alt annet tilside for å føre denne sak gjennom, og så gikk det ikke. Hadde jeg bare fått flere opplysninger om hans planer hjemme, så hadde det ikke gjort så meget, men når så dett telegram kom i aller siste øieblikk, blev jeg stående nokså fast, og nokså hårt trengt overfor mine forbindelser. Det er kanskje dette siste som jeg tar mig mest nær var. Det er likesom dette som jeg hadde oparbeidet slik at jeg visste at det måtte gå, men nu er det over og jeg får efter beste evne forsøke å gjøre mitt beste, og forklare mine venner og forbindelser at det var noget helt utenforståened som jeg selv ikke kunne hjelpe for.

Eugens "failure" forklarer intet. Jeg står like uviss og forstår like lite.

Tilbake har jeg så Jarl Johnsen. Jeg skal nu sette hele min energi inn på at dets akål gå ham godt og skal videre efter beste evne forsøke å stå ham bi i alle situasjoner, som jeg vet av egen erfaring han kommer til å bli stillet overfor. Her kjenner jeg mine forbindelser, og det er igjen min gamle manager Lew Burston. Skal hu se om det ikke skal lykkes mig å få Jarl frem til noget som jeg igjen kam kjøre videre på mine planer i Europa.

Skal i aften med på at lite selskap for Benny Skaaland, som ~~de~~27de skal reise til Norge for en ferie. Dette er morsomt, da så mange gamle minner knytter sig til denne familie. Det ene ballancerer det annet. Og håpet dør vel neppe hos mig.

13/7. 1937.

Tilbake. Eugen kom efter megen støvogg arbeide, og drømmen kom isving. Det var Roosevelt Raceway som skulde erobres, og så kjørte vi avgårde til Garden City og til banen. Men så begynte ubehagelighetene. Det ene efter det annet gikk istykker og "ubehagelighetene" kom til mig. Det nyttet ikke selv om jeg hadde god assistanse i Carl og ellers alle norske. Det var så å si umulig, men ferdig måtte vi bli, og så på igjen.

Løpet blev utsatt fra den 3dje til den 5te på grunn av regn, så det blev et lengere ophold. Men jeg forstår ikke til den dag idag hvorledes enkelte mennesker må ha fornøielse og atterradspredelser for å kunne eksistere. Jeg blev tilslutt så trett at det nesten ikke var noget igjen av mitt humor. Så hvis jeg til enkelte tiden var vanskelig å ha med å gjøre, så får skulden gå på at de jeg hadde ventet skulde forstå mine planer, ikke vilde forstå de. Alt snudde sig likesom til noget annet enn det vi hadde snakket og avtalt fra Norge. Men det får nu være en erfaring.

Avreisen og tiden før står ennu som en mare for mig. og her er jeg Carl taknemlig for å ha hjulpet mig. Hans arbeide her har jeg den aller største respekt for.

Og nu sitter jeg tilbake i Brooklyn, og det eneste jeg har å gjøre for tiden er å sove og ta det med ro. Jeg er opmerksom på at tiden ennu ikke er inne, og da hjelper det ikke å skynde på. Tiden må få sin bane, kjører jeg på ødelegger jeg alt.

Jeg er for øieblikket helt passiv. Kan likesom ikke få mine tanker til å arbeide, alt står stille og dødt. Men det trenges vel efter denne tid jeg har hatt i de siste uker. Morsomt har det ikke vært. Og utakk har en vel bare tilbakke. Avtaler og forståelse kom ikke til sin rette forståelse. Harmonien var helt borte, og den Eugen jeg kjente fra Norge var helt forandret. Det var noget nytt, og så stod jeg der.

Mor og fars Brever forteller at alt er godt og vel hjemme. Livet går sin vanlige, rolige gang der. Ja, det går så stille at det drepte mig. Jeg er mer rastløs og forlanger mer handling.

Og så har jeg vel ikke mer å skrive for tiden eller rettere idag. Alt ligger i luften og så får vi vente og se. Det nytter ikke å skyve på. Nu må jeg lære å ta det med ro.

Altså, vel møtt igjen om et par dage.

c/o Roller
1670 - 2 Ave.
New York. N.Y.

Aug 5. 1937.

Og så er det å gå på igjen. Pakning og flytning har på en måte blitt ett med mig, og jeg lever i det uvisse. Alltid ser det ut som at NU skal det gå, men så kommer noget på skakke, og så er det på igjen. Livet har ikke gitt mig ro, men så kan jeg også si at jeg ikke har gitt det en chance.

For øieblikket bor jeg nu her. Det er meningen at jeg skal se mig om etter et kjekt sted for Jarl Johnsen. Han skulde etter planene ha vært her, men har blitt forsinket. Nu, efter aller siste brev, skriver han at han reiser fra Stavanger den ellefte denne måned. Så skal det bli morsomt.

Og fremover går det. Jeg har nu endelig fått koblet av så meget at jeg snart kan arbeide for mig selv. Og det var sandelig på tide. Å løpe rundt og se å få promoted andres tanker, går ikke lenger. Det har jeg fått flere beviser på.

Alt ordner sig bare en tar tiden tilhjelp. I de aller siste dager har jeg sent flere artikler til T.T. og nu står det igjen å se til at dette blir satt pris på. Min aller første artikkel med foto av Joe Louis og migselv, blev så endelig en realitet. Det var dette jeg hadde ventet på og sandelig gikk set.

Disse mennesker jeg bor hos er tyske og nu går det på tysk hver eneste dag. Forresten morsomt å friske op sproget. Her spiser jeg mine måltider også, og til en avveksling behøver jeg ikke å gå på restauranter.

Hvad er så dine ønsker eller håp? Jo, først å fremt å komme til en forståelse med T.T. slik at jeg kan bli fast ansatt der og få det faste inn hver måned. Så at jeg skal kunne gjøre noget gjennom Jarl. Så å komme igang med mine ideer imaanledning forretninger på Norge. Og så endelig å få min egen plass i den nedre del av New York.

Mor og far er noget for sig selv. De slipper mig ikke, og stadig er de villige til å hjelpe til. Noget å ta med sig i livet. En bedre mor og far finnes ikke på jorden. Deres minne er mitt liv. Jeg er ikke idag opmerksom på hvor meget jeg har å være de takknemlig for, men det kommer. Livet og chansen har de gått mig.

Det var alt for idag. Har sent ut brever og forsøkt å bli ajour med mine plikter. Selv har jeg det bra og klarer mig godt alene.

New York. 6/9. 1937.

Alene. Jarl har gått ut med noen av mine svenske venner, og jeg benytter anledningen til å se gjennom mine saker, både psysisk og jordelig. Her er alltid noget å gjøre, og skjelden kommer jeg helt ajour. Men noget ligger i luften og denne lille følelse gir mig likesom mot til å gå videre.

Jarl har nu godt og vel ankommet, og den første avsats har blitt vel tilbakelagt. Han er instalert i et rum like ved siden av hvor jeg bor, og spiser her hos Rolier. Maten er god, ja bedre enn nogen plass en kan tenke sig. Alt er rimelig og vel. Det eneste er vel at friheten er ikke så stor her som andre steder en kunde tenke sig, men det er nu slik i livet at en kan ikke ha slt.

Varmen har sandelig vært litt før meget påtrengende i den senere tid. Og selv om treningen har gått bra, så måtte kampen den 11 te i Ridgewood Grove avsluses. Lew Burston vilde ikka ta nogen chance med Jarl og hans videre karriere her i Amerika. Og det er nok det beste. Jeg husker fra mine første uker her i New York, at klimatsyken herjet ganske bra.

Musikken spiller og jeg tar livet med ro. Idag har jeg køset mig som ingamle dage. Riktig lat "humla suse" og verden gå sin gang. Det nytter ikke å jage på. Tiden så komme, når øieblikket er inne. Og så går jeg tilbake til filosofien. Merkelig nok har denne likesom ikke passet inn i mine situasjoner. Jeg har vært ute av harmoni. Men dette som alt annet som hender i ens liv, er ens egne handlingers skyld. Som man sår, så høster man. Og utenom dette kommer ingen. Handlingen alene skal være ditt bevis. Men bakom ligger tanken, og uten denne kunde inte eksistere.

Alene. Mer og mer kommer dette ord frem og selv om jeg liker det, så kan det bli før meget av det gode. Jeg er ikke redd før dette, men det jeg savner mest er nogen jeg kan være sammen med, og som vil være med og kjempe i samme båt. Jeg kan ikke klare å føre mitt program frem alene. Nogen må stå med min side.

Håpet. At noget venter kan ingen ta fra mig. Støtheten er en svakhet i mange tilfeller, og jeg har sandelig fått erfaret dette mange gange. I det hele tatt så har mitt liv vært et bevis på at der er to sider til alt i livet. Ens egen styrke er også ens svakhet. Alt er bare et begrep, som ikke må bli en herre, men mer en liten inspirasjon. Og i balanse ligger alt.

Så gåt det videre.

New York, 20/9. 37.

It is all funny. I have now for the last few weeks worked my head off to find the real reason why I cannot find myself. I do not know what's wrong and I cannot check the mistakes. The nerves are not in the best shape, but that again should not be putting me off. Well, I hope time will settle the whole matter.

Jarl is training and training good. The first date was postponed, because of trouble with the food, climate, and a few other things. I remember the same case when I first came over here, and this summer certainly has been very hard. It was days when one could not find sleep, and this again certainly put a man off his game.

And so on and on. . . . . The days are going along and I cannot find out why. I am not doing what I am set to do, but I just cannot find the time, the harmony or something else. I often wonder what it is all about. The answer is that this will go until I one day wake up and have to look the situation as it is. And from then on I really hope that time will put me right.

Happy? Yes and no. I pass my days and get along in a dream, hoping that the inspiration will come to me and that this again will put me to work. I am very discussed with my Norwegian connection, as they have not answered the questions I have put towards them. The pay-off has not been as I hoped it would and all in all it certainly is a pain in the neck the whole matter.

Sunshine and nice weather. September and October certainly are nice months. Well, I do not think that there ~~are~~ is any place like New York ~~in~~ during these months. A walk in the park, a stroll along the Avenues or Streets are interesting. The people you meet are nice and all ~~is~~ well, but yourself. And what can you do about it? Nothing, I suppose?

My connection with the Norwegian News has given me a place, but it does not give me any income. I realize that it will take time before I can get something back for my efforts to create something in line with newspapers work, but I had counted on my paper home in Oslo, but when this failed, I had to give ~~in~~ for a while. This matter is a dead-lock to me and I just have to wait and see. And this again is the old medicine, and I guess there is no way outside.

My friends have to wait. I cannot go and see them as I am today. I will try to put an end to my situation and pull through.

New York. N.Y. 4/10. 37.

Siste side i boken. Minderne ffa Montreal dukker atter frem. Det var store dage med vanskelige situasjoner. Og det var vel igjen disse som gjorde at denne bok kom til. Jeg hadde vanskeligheter ned å få leve alene. Mine nærmeste forlangte at jeg skulde være sammen med dem, mens jeg selv ønsket å komme bort engang imellem. Men så kom boken og litt efter litt forstod jeg at der var to krefter i mig, og videre at disse kjempet imot hverandre. Da hadde jeg allerede kommet et skritt videre.

Slik har jeg blitt kastet rundt omkring i verden. Ennu har jeg ikke funnet mig et sted, hvor jeg kunde tenke mig å slå mig ned. men det kommer vel. Min reise må vel snart være over.

Og alle mine små hemmelige drømmer.? Mellom linjene kan jeg idag følge mine tanker og mine små ønsker. Det gikk ikke ofte slik som jeg hadde håpet, men idag har jeg lært å forklare dette innad, slik å forstå at jeg ikke var moden til mitt ønske. Og så ruller vi videre.

Slaphets-perioden har nu holdt sig lenge nokk. Jeg har i det siste sovet mer enn nogenside før i mitt bevisste liv. Det er nesten umulig å forklare, men antagelig er det nervene som forlanger det. Så er det videre overgangen til et roligere liv. Hittil har jaget preget mitt virke og mitt privatliv, mens jeg nu MÅ se til å komme ned på et langsommere plan. Dette er vanskeligere enn å kjempe sig opover, og ofte gir individet inn. Og så er det slutt. Mange søker en stedfortreder, enten i form av ekteskap eller drikk eller noget i den retning, mens jeg selv har gjort op min mening til å kjempe alene. Den som står alene. han står sterkeste

Her sitter jeg og venter, Venter på at mune tanker i Norge skal forme sig slik at jeg skal kunde fortsette mine tanker der. Selv synes jeg ofte at disse går for langt, men eftersom jeg leser og studerer mine hindu forlesninger, ser jeg at det er kun op til mig å føre tanken så langt jeg kan, og så overlate den til neste menn, som kommer på mitt plan.

Jarl har nu begynt treningen igjen efter et kortere ophold. Det var først klimaet, så en forkjølelse, så en tann og forskjelligt annet, men fremover går det. Jeg kan ikke annet enn si at jeg gleder mig til å se fortsettelsen på dette forsøk. Han har betingelser og skulde kunde føre dette frem, hvis han da ikke får ler i dårligt selskap. Men det skulde jeg igjen være mannen for å se til. Alt i alt ligger det i luften .

Så får vi se. Tiden vil ta vare på alt. Lykke til for alle.

N.Y. 7/10, 1937.

Ny tilførsel av blade til boken gir plass til fortsatt filosofi. Det nytter ikke å si stop, men fortsette med friskt mot. Alt er godt for noget bare en har mot nokk til å se saken på rette måte. Selv et nederlag kan bli seir bare en forstår grunnen.

Men det er ikke bare blade som har kommet til i boken. Jeg har fått nye tanker og ideer for tiden som kommer. Har likesom tittet litt bak kulisene. Og det er intresant å skrive med det, som jeg har kommet til.

Dre Munthe sa, "at jo mer jeg lærer mine medmennesker å kjenne, jo mer pris setter jeg på min hund." Det har alltid vært mitt ønske og håp at tiden og anledningen vilde komme slik at jeg kunde få mig en hund, men hittil har det vært umulig. Men ettersom jeg forstår ligger det i fremtiden. Det er meningen at to hunder vil bli stillet for mig. Jeg skal velge en av disse, og selvfølgelig tar jeg en med lange ører..Billedet av denne har jeg nu hatt for mig i så mange år at jeg nesten har vært en med dette.. Og kommer det til handling, er det et videre bevis på at jeg skal opmå det som jeg strever mot. Igjen tiden.....

Mitt arbeide har blitt utført, men nogen takk eller betaling for dette har jeg til idag ikke mottatt. Det er leit, men selv de aller siste forbindelser hjemme, har vist sig å være "ord uten handling", og her står jeg. Nu, jeg forstår at de tar sin tid i Norge, men selv dette kan bli for meget av det gode. Jeg sitter i disse dage og venter på oppgjør, og før jeg får dette, kommer intet til å bli sent hjem.

Kontrakter kommer til å bli ubdertegnet i løpet av de nærmeste uker. Jeg venter besøk av en mann som igjen vil bringe disse til mig. Hvad det ligger bak disse kontrakter, vet jeg ikke og heller ikke intresserer det for øieblikket. Det viktigste for mig idag er at der kommer en forandring i brikkene eller situasjonen, Og så får vi se.

Mine slutninger i forbindelse med dette nye, som kommer op, må bli bra. Dette sier jeg ut fra mine erfaringer, og det som jeg har lært ut av dette. Derfor ser jeg lyst på denne side av saken.

Treningen med Jarl går fremover. Det er nesten som å se mitt forhold til Burston, og å oppleve det samme op igjen. Livet er på denne måte en gjentakelse av det som har gått foran. Mennesker vil komme og jeg ser mine erfaringer mer og mer komme til nytte for Jarl. Nu skal jeg føre frem det som jeg selv skulde ha gjort. Og kjenner jeg Jarl rett, så vil han ta mitt råd for dette, som jeg forsøker å ordne for ham. Med andre ord jeg har kommet eller er på vei tilbake til "my old self".

Helsen er bra. Det var en stund hvor jeg på grunn av ergrelser over mine norske forbindelser, ikke hadde

full kontroll over mine tanker, men merkelig nokk så finner jeg hjelpen når nøden er størst. Og nu går det fremover med alt. Det ser ut som om at min bølgedal er snart slutt og at jeg skal ta fatt igjen. Og glad er jeg. Handling er min beste venn.

Spesielt skal jeg feste mig med bokstavene C. D. og J.

Reiser og forandringer står for mig. Det er like- som så meget lettere å komme over sine skyffelser, når en ser nye omgivelser. Og ikke bare omgivelser, men også nye mennesker. Jeg kommer til å treffe en høi mann, som kommer for å lage et intervju med mig. Skal se etter bokstavene E.B.C. Og så må jeg ikke glemme F. I California. Det omvente av 6 er 9, og da kan jeg vente gode nyheter. Mine taker fra den annen side kommer til å bli gode, og selv om J.J. ikke har levet op til sine ord, kan dette komme sig av det går efter norsk tempo.. Wait andvsee. Held og lykke kommer også til å strømme til mig fra den annen side. Desember kommer til å bli en heldig måned for mig, og så får en leve med at når enne er god, så er allting godt. Overraskelse og 29 de oktober hører sammen

Kvinnen kommer også inn. Hun arbeider i et kontor. Enten fire år eldre eller yngre; det er fire år som skiller . Det blir en H girl, men også bokstavene K.M og N kommer frem. Jeg vil få noget å samle mine tanker om, noget å kjempe for. Fast følge er noget jeg alldri har kjent til. Selv om jeg har hoådt mig til en, så har det ikke vært bevist og med tanken på at dette er noget å bygge på, Erfaringer på dette felt kjenner jeg ikke til, så holdt dig i det uvisse. Ikke legg kortene på bordet. La det passerte være glemt. Ingen har rett å se tilbake til dette, og forlang ikke mer av andre enn d u selv spør efter.

Mærs måned skal bli bli ekstra GOD. Da ser jeg lysningen på mitt liv, og alle skyer kommer til å bli bakgrunnen og således damne billede. Og yten dette er billede ikke satt.

Det var meget. Hell og lykke kommer til alt efter- som en sår og arbeider mot målet. Uten handling kommer in- tet. -- Mine venner, de som jeg har idag, vil også for- stå min taushet. Mor og far vil se til dette. Så alt kom- mer frem på den rette tid, og pausen gir styrke til den nye musikk. Tonen blir anderledes enn jeg fra først av hadde tenkt mig, men selv ikke det er merkelig. Jeg hadde ikke noget helt sikker innstilling på hvad det skulde bli og således måtte jeg vente og se tiden ann.

Lysten til arbeide kommer også, og det igjen be- tyr nye impulser og livsglede.

New York. 13/10. 37.

Tilbake går det i mange retninger. Ikke bare tilbake men nedover, og hvor endelig enner er, se det er umulig for mig å se idag. Men utenom går der ingen vei. Og forgjeves er det ikke, bare stoltheten er såret, man kan likesom ikke løsrive sig fra sine omgivelser. Kunde en bare komme til et stede hvor det ikke fantes nogen som kjente til det som hadde hent eller passert i ens tidligere liv, ja se da var meget vunnet, Et nytt liv, med nye omgivelser og en fri og selvstendig start kunde da gi mer en livsglede til å gå på igjen. Men "wait and see" ligger som en tykk sky over, under og rundt omkring mig. Dagene går og jeg får ikke anledning til å gjøre noget av det som jeg har plankagt og håpet på. Og forresten er dette ikke så lett, da jeg ikke helt har tatt standpunkt til det som er forestående.

Mine forbindelser og J.J. har ikke gitt mig nogen oppmuntring i mitt arbeide. Men kanskje dette igjen var for meget forlangt. Jeg hadde likesom håpet på at jeg på dette felt skulde få de støtte som var nødvendig for å gå frem, men det gikk altså ikke. Erfaringen sitter der, og skulde jeg senere komme til den forståelse, som jeg hadde ventet, skal jeg ikke glemme denne tid. Vent, vent og igjen vent.

Jarl og treningen går fremover. Jeg tror at han har de aller største betingelser for å komme opp blant de aller beste i verden. Men det er mer enn betingelser, dom skal til. Det er moral og vilje. Og dette med vilje er noget som bare få kjenner til. Jeg forstår betydningen og kjenner også til å benytte denne til den utstrekning som er inne rekkevidde. Men gleden må være i forbindelse med mitt arbeide. Å gå mot mitt hjerte, har jeg ikke ennu klart å føre frem.

1937 har vært mitt vanskeligste år. Jeg har ikke fått gjort noget, og kommer ikke å gå gjennomført noget før året er slutt. Merkelig hvorledes enkelte år er aldeles umulige, mens andre er bare støttende. Bare godt er ikke morre, men en mellemtung er bedre enn noget annet. Det kommer tilbake til balanse og harmoni. Jeg kan ikke annet enn undre mig på om jeg nogen gang skal få anledning til å se utløsningen på mine tanker og mitt arbeide i forbindelse med "balanse. rytme og harmoni". Ja, det skal bli morsomt å se.

Strålende vei og behagelig tid. Hadde det indre stått i forhold til det ytre, så hadde alt vært i orden, men det komme nok en gang det også. Jeg undrer mig på om ikke det er kvinnen som står bak det hele. Frykten om å gå sig over en gang har vel holdt mig meget tilbake.

Bevegelse må til, handlig og forståelse hører sammen.

N.Y. 16/10. 37.

Og så er det atter kamp. Har nu ligget og tatt min vanlige eftermiddags hvile og sitter nu og ser gjennom mine papirer og tanker. Meget strømmer over mig i disse sekunder. Tankene går tilbake til mine egne aller første kamper, og hvad jeg da hadde å kjempe mot for å få gjenneført min linje. Og slik er det idag også. Forståelse kan en vel ikke vente, og jeg skal nu sette mine tanker inn på den utgang. Selv vet jeg at veien kommer til å ligge på andre felter, men når dette igjen kommer frem, se det får tiden ta vare på.

Jarl har idag sin første kamp i Amerika. Selvfølgelig er jeg spent på å se hvorledes det hele kommer til å gå. Jeg er ikke redd for resultatet, men om publikum kommer til å akseptere ham, med andre ord kommer til å like ham. Det er for kort tid å si noget mer om dette nettop nu, men hvis jeg personlig får ha mine planer i fred, vet jeg det skal gå.

Stimulanse må til. Det ser ut til at det daglige liv ikke lenger hører hjemme her. Uten spenning lever jeg ikke. Og i den senere tid har det vært stille med dette også. Selv om mine tanker og ideer ligger klart for mig, så har det mer å si om andre forstår det. Jeg trodde engang at resultatet var nok for å bevise at en var inne på den rette linje, men det ser ikkeslik ut. Så det blir vel å trekke sig litt tilbake og se om det ikke går bedre da.

En stille eftermiddag. Jarl og Sven har gått på kino, og selv ligger jeg og ser gjennom alt det jeg har. Nogen større opgave er det ikke, men vanskelig er det, da mine forbindelser må først bli overbevist. Og i mellomtiden må jeg kjempe alene.

Heller ikke har jeg ennu fått linjen hos migselv, Jeg er opmerksom på at noget må skje for å komme til denne, men ventetiden kan nesten drepe alt. Det nytter nesten ikke hvad jeg setter inn av vilge og fornuft. Tankene vil flyve. Helst vil jeg igjen bort fra det hele. Jeg lever jo på en høiere vibrasjon, og kan da ikke forlange at mine medmennesker skal klare å forstå dette. Så det er ikke noget annet å gjøre enn å ta tiden tilhjelps og se om denne ikke vil hjelpe til å finne min bølgeleggde.

Saltså, ikveld går det løs. Så kommer andre planer og ideer alt eftersom tiden skrider an. I det hele tatt så er tiden det eneste som kan være med i løpet.

Og noget mer er det vel ikke å si idag. Vi lar det hele gå sin gang.

N.Y. 20/10, 37.

First look for the letters C.J- second for H. The surprise will come from H. All around you must be prepared to go away, but first of all you must have patience. As the days pass by, certain days will have the right standing for you. I will today say that you should look out for the 27th. It will be good for you. Also remember G.C.

Again we come to go away on a trip and this will be in connection with J.J. And I should go away with him.

Concerning T.T. I would advise to write again. Do not lose fate and hope, but keep a pleasant spirit. G or C will also appear on the other side. Something will be coming from a far distance, a man, no, more than one will come.

Thursday-Saturday will bring a surprise and good condition. It will be a pleasant surprise. The mailman is carrying some mail. The travel comes back, and I must not forget to tell you to stick by him.

A check in a special letter, a nice letter. It may be in connection with T.T.

The first or second week of December will start another year. The lady will come to you. A blond girl, swell one, before the year is over. Her hair is curled in a certain way. The other girl will be dark.

A telephone call in connection with big business. E.J important, Eric, stand by. The average man is more worth than a big noise.

Do not lie. Do use quietness. A probably meeting at the coming dinner. There will also be an elderly lady, around fourtffive years, NO good. One man will die, I will get in several arguments, so just watch out. The trip comes again, and Florida? all right. The girl with the letter L and C in her name appears.

En liten øpmuntring er morsom. Det betyr ikke noget om det ikke alltid er så ferdig til å gå i oppfyl- delse. Det kan jo også være at en selv ikke har gjort det som kan forlanges før å få situasjonen til å gi et re- sultat. Og som øftst er det dessverre en selv, som ikke står ferdig til å hjelpe til. Men forlange kan en alltid.

Og så ruller dagene, heldigvis. Jeg sitter nu spent og venhøtr på nyheter fra Norge. Brøver fra mine foreldre og ellers opplysninger fra mine forbindelser. Det var alt.

New York 28/10. 37.

October 6-9 should still be carried on til next month. The dates might often be late and cannot always be sure. Lectures and radio. One thing will lead to another. And all in all there is nothing to be afraid of. Even patience will be astonished.

I see something in connection with an interview, But remember do not say TOO much. J.J. will surprise you, and that again will affect you. But you must wait. A job will be offered you, and I would suggest you to take this. Do not say too much here or other places you go. Let other people find out about you. And do not say things against other people.

There is a large building- in connection with news. The room will be either 504 or 506 and this is strictly business. It is a good surprise.

Do not forget that you are advanced on certain plans while you are behind on others. You should look for the ten most important years in your life.

A charity affairs will soon come up, but I gain say take it easy. December month will be very busy. A lot of paper will be put in front of you to sign. Yes. Wealthy people. I will called to a house.

Saturday nights parties are NO GOOD. These invitations on Saturday night put you in contact with all kind of people, and it is not good to mix with too many.

A rat- woman- but do not knock her, do not tell, and do not talk.

A girl, a lady, very nice and mother, sisters, brother, (no father), a uncle or a friend. I have not met these people before.

The idea about the club is good, move soon. The boxing spirit must be put out of you system.

Good news will also come from Norway. I see nice people around you, Not only nice but the best people. They will all take interest in you.

The name and woman - Ann- keep away.

The large building, the girl in connection with office. Good will come.

N.Y. 4/11. 37.

Side hundrede "and stillgoing strong". Tiden går og erfaringer høper sig op. Sitter nu og synger på siste vers her hos Røller, før efter mine planer skal jeg allerede førstkommande lørdag flytte over til det Norske Selskap, hvor jeg har laget et arrangement med Dr. Reque. Nu, i alle tilfeller er det et nytt eksperiment, så det alene er noget å ta med sig. Og forresten venter jeg endel av dette. Ikke bare det at jeg her treffer de mennesker, som jeg liker å omgås med, men videre at alt hvad angår forretninger kan lettere arrangeres herfra. Jeg mener at jeg her lettere kommer sammen med de mennesker som jeg behøver for å føre mine planer frem.

Jarls annen kamp blev vunnet på K.O. i første runde, og den stund kampen varte, viste Jarl det rette kamphumor. Så denne siden av mine planer skulde ligge godt an.

Og selv koser jeg mig i mine små timer. Det har ikke nettop vært meget å finne av "solitude", men så har jeg tatt aftentimer til å meditere. Ofte har jeg slik engang imellem kommet inn på de strofer, som jeg i gamle dage holdt mig til, men jeg har ikke klart å holde på de lenge nokk til å finne slutningen. Og kanskje det er bra på sin måte, for kommer løsningen for snart, blir den vel ikke satt pris på nokk. Men selv føler jeg at det blir satt pris på alt mulig, som nu kommer min vei. Jeg har lært en god del, og kommer vel ikke så let til å glemme mine feiltagelser her.

Solen skinner og veiret er så strålende, som en bare kan ønske sig. I det hele tatt så har denne side av livet vært bra. En aftentur slik engang imellem er oppløftende, og gir livsmot. Glede og lysten til å arbeide er her, men frykten for å begynner noget som ikke fører frem, er vel med mig ennu. Hadde det vært boksing, så var det noget annet.

Vent-vent og igjen vent er ropet fra Norge. Men hvor lenge jeg kan klare å holde dette ut er mer enn jeg idag tør garantere for. Jeg har så lyst, slik lyst til å slå til, gjøre noget utenfor det almindelige og se hvor hen det bærer. Men NU må jeg holde mig rølig og se tiden an. Jeg må nu praktisere det som jeg gjennom årenes løp har arbeidet for å finne frem til Min egen medesin må tages.

Idag skriver jeg bare for å skrive. Jeg har noen timer for mig selv og venter å benytte disse så godt at jeg vet ikke hvad jeg skal gjøre. Ser slik engang imellem på papiret for å undersøke hvor langt ned jeg har kommet, og hvor meget der skal til før en kan si slutt.

Iaften skal jeg sammen med Eric i Det Norske Selskap for å festligholde Dr. Halvdan Kjøht, Norsk Utenriksminister, og Wilhelm Munthe Morgenstjerne. Norsk Minister Til U.S.A. De skal begge optats som æresmedlemmer av D.N.S.